

Nguyễn Danh Lam

CUỘC
ĐỜI
NGOÀI
CỬA[?]

Tiểu thuyết

NXB Hội Nhà văn

CUỘC ĐỜI NGOÀI CỬA

Tác giả: **Nguyễn Danh Lam**

Thể loại: **Truyện dài**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Ebook: **Cuibap**

Nguồn: **Waka**

Cái quán đã ở đó, mấy mươi năm trời xa ngái, từ ngày ông mới về trường. Hai gốc xoài cổ thụ dưới vườn thực vật vươn lên, che xanh tầm nhìn từ những ô cửa sổ hướng ra phía đường chân trời. Đám dây leo dại phủ đầy mấy góc tường. Lũ học trò phá ranh giới giữa trường và phố bằng những lỗ thủng nhỏ, tranh thủ lúc vắng thầy chui ra quán hút thuốc lá trộm. Khi mấy đứa bạn đứng trên cửa sổ đưa tay vẫy, chúng lại nhón nhác ùa về. Ông bà chủ bày mấy cái bàn, bán kem cây, chè, nước ngọt. Sau phát triển bán cả đồ ăn. Cách đây mười năm, bia hơi, bia chai, lai rai chiếm chỗ mỗi buổi chiều.

Thuở túng thiếu, ông thường ký sổ bà chủ vài gói thuốc, có lương trả. Khi quán nâng tầm bia bọt, rảnh rang ông vẫn cùng đồng nghiệp ghé lại cụng ly mỗi chiều. Quán nhậu gần trường, đôi lần bị nhắc nhở. Chẳng biết ông bà chủ xoay xử thế nào, vẫn kinh doanh đều đặn. Tuy vậy, nó không hề ồn ã. Số lượng bàn ít, những góc khuất êm đềm, dịu bóng cây xanh. Khách nhậu cũng rì rầm, nhỏ nhẹ, vài kẻ trầm ngâm. Ra đi, đôi lúc ông nhớ cái góc ngồi nơi đáy quán hơn nhớ cả bụi giảng, sân trường.

Thêm nửa ngày vắn vô lãng, hòa vào dòng xe trên phố, qua mấy cái bùng binh nghẹt người, tay lái ông có vẻ đã ổn. Côn, ga, số nhíp nhàng, tự tin. Gã bạn bảo:

- Kiểm cái quán, tao với này tranh thủ ngồi. Chẳng còn mấy ngày nữa để gần nhau. Ngồi ít thôi, tao còn bận việc khác.
- Hay về lại quán trường? Có cái hốc, đậu được xe.
- Sao mà nói, ngại quay lại chỗ ấy?
- Thì cũng chỉ còn lần này.
- Bao lâu rồi chưa ghé?

- Từ trước khi chuyện xảy ra. Đúng như mày nói, tao ngại. Nhưng thôi, coi như ghé chào từ biệt một nơi chốn thân quen.

Ông chủ quán tỏ vẻ bất ngờ, hớn hờ khi thấy hai ông tìm lại góc cũ. Họ biết nhau cũng từ những ngày xa xôi ấy. Cái gã hom hem, thất nghiệp, quay quắt mảnh mung, giờ có phần hơi quá đầy đặn, viên mãn.

- Hai thầy lâu lắm không thấy ghé?

- Tụi tôi nghỉ hết rồi còn đâu.

- Hừ à?

- Chưa, nhưng tự cho mình hừ - Gã bạn xếp ghế cạnh ông - Mấy món ruột cũ, còn đó chứ?

- Còn, dù có lên nhà hàng đặc sản, tui vẫn giữ mấy món đó.

- Vậy cho mấy món đó đi.

Gã bạn nâng ly sau khi ông chủ đi khuất.

- Nào, chúc mày có một hành trình bình an. Tìm thấy những gì đáng ra cuộc đời phải thấy.

- Có lẽ tao phải dợt thêm kha khá nữa đã.

- Mày cứ chạy, vài trăm cây số rồi cũng quen. Nhưng dù gì, đây cũng là một hành trình liều lĩnh.

- Kệ nó đi, mấy chục năm trời dạy học, như mày biết đó, tao mới chỉ đi tham quan cùng trường đúng hai lần. Một lần biển, một lần núi. Còn riêng mình, chưa bao giờ ra khỏi thành phố quá trăm cây.

- Mày nói thiệt hay giỡn chơi?

- Thì mày thấy đó, đi làm sao được mà đi? Chín tháng mỗi năm, cắm mặt vào giáo án, bực giảng, lo dạy thêm dạy bớt. Hè cũng tiền đâu để du lịch, dã ngoại. Có lẽ cũng vì vậy, đến một ngày mọi thứ mới nát ra.

- Vậy thì đúng mày phải đi rồi.

- Cũng buồn. Bằng tuổi này rồi, coi như lại lằm đằm tập đi. Cả đời, ngoài việc đứng trên bục giảng, dạy học trò, làm mấy bài thơ, tao chẳng có bất kỳ kỹ năng sống nào khác.

- Thôi, dẹp vụ đó qua bên đi. Hãy bắt đầu hành trình này. Khi trở về, tao nghĩ mày sẽ ngộ ra nhiều thứ, để có một tương lai khác.

- Tao cũng chưa biết ra sao. Ngay cả cái hành trình này cũng thế. Coi như đánh cược rồi. Sau đó là gì, tao không biết. Nhưng cứ phải đi. Đi để bắt đầu lại. Để học cách sống cuộc sống của mình. Sau mấy mươi năm trời coi như mất trắng.

Ông đặt ly bia, ngược ngoài cửa quán. Phố xá nhạt nhòa. Mấy mảng tường cũ kỹ rêu phong. Hồn nao nao từ mỗi làn hơi ẩm mốc. Kỷ niệm khiến ông rùng mình, nhưng phải đối mặt. Đối mặt một lần này, trước khi trả tất cả trở về số không.

Gã bạn trầm ngâm trong trạng thái sè chia. Thuở hai đứa mới về trường, cùng một lứa tốt nghiệp, nhưng khác khoa. Đứa nào cũng tóc xanh, kính trắng, hao hóp mà lạc quan. Ông dạy văn, gã ngoại ngữ. Cái môn của gã chẳng mấy hợp thời khi ấy. Ông ngược lại, dù gì cũng nhất toán nhì văn, sớm lên chủ nhiệm. Lại thêm tài lẻ làm thơ, dăm ba người biết tiếng.

Thời thế đổi thay. Gã bạn nằm trong số ít những người có thể dạy thêm ngày mấy buổi. Cái lớp khởi đầu trên gác xép, về sau phát triển thành trung tâm ngoại ngữ. Lần hồi có vốn, gã đầu tư nhiều dự án khác. Mua nhà, sắm xe hơi. Vợ con đẽ huề, viên mãn. Ông ngược lại, hụt hơi, trượt dần vào một cái hố sâu không đáy. Cho đến khi mọi thứ tan tành.

Trường tổ chức học, thi tập thể, ông có bằng lái xe bốn bánh đã mấy năm. Cũng theo với người ta, dù chẳng biết bao giờ mới được sở hữu một cái xe. Ngày đó tới sớm hơn dự kiến. Nhưng không phải một dịp trọng đại đầy nao nức như bao kẻ khác.

Ông bóc gói thuốc, mời một điếu mới.

- Thú thực, tao vẫn ngại. Mà lấy giá cái xe như thế, có rẻ quá không đó?

- Tao dân kinh doanh. Mà đâu phải dạy tao vụ tiền bạc. Cái xe hồi đó tao mua, tưởng để gia đình du ngoạn đó đây, nhưng rồi lao đầu vào kiếm tiền. Khi đã lao vào tiền, nó sẽ kéo mà đi, chứ chẳng phải mà kéo nó. Muốn có dăm bảy ngày rảnh rang, để cùng cả nhà đi chơi một chuyến cũng chẳng hề dễ đâu. Thời gian một phần, chủ yếu cái đầu cứ rối tung lên. Rồi đám con cái tụi nó lớn, đi chơi cùng ba mẹ chẳng khác chi cực hình. Mấy

năm nay tao toàn chạy quanh trong phố, cái xe việt dã báy chỗ chẳng hạp chút nào.

- Ủ, có lẽ nó hạp với tao hơn trong chuyến đi này.

- Mà cứ an tâm cầm lái, bao giờ chán thì về. Tao thuê lại cho mày cũng được. Giấy tờ đã sang tên đâu. Cái xe gầm cao, máy dầu, chưa khi nào hỏng hóc, tao đảm bảo mày thả sức vi vu, không mấy tốn kém. Nếu dọc đường có gì khó khăn, mày cứ gọi, tao sẽ làm hậu phương cho mày.

- Mà đổi đời, nhưng chưa bao giờ sống khác. Tao biết ơn mày.

- Khách khí lắm chuyện. Dù gì đi nữa, cái quãng đời đẹp nhất của tao vẫn là những ngày khốn nạn khi ở tập thể cùng mày. Mà kể ra cũng chưa nói trước được điều gì, cuộc đời khó lường lắm. Mày chẳng năm được nó trong tay của mày đâu. Càng tưởng đâu viên mãn, càng hóa ra bất an.

- Ủ, cái thời ấy kể cũng hay. Nhưng qua ký ức, nó lung linh vậy thôi. Tuổi trẻ mà.

Ông chủ quán lại sà vào bàn.

- Thầy lên xe hơi bao giờ thế?

- Cửa ông này nhượng lại tôi đó.

- Hai thầy nghỉ dạy, cũng lâu lâu ghé, anh em còn gặp nhau chứ?

- Hai tôi đều ở xa trường, nên cũng ít có dịp.

- Hai thầy giờ làm gì?

- Ông này kinh doanh, còn tôi... thất nghiệp.

- Thầy nói giỡn, thất nghiệp mà lên xe hơi? - Đột nhiên ông chủ quán thở dài - Dù gì các thầy bỏ dạy cũng phải. Trường lớp giờ chán lắm. Học trò hình như ngày càng bất cần đời. Đánh lộn thường xuyên. Kỳ rồi, tụi nó mới xách dao vô lụi nhau tại lớp đó. Chết thẳng cảng, thiệt kinh hoàng.

Ông nghe như có luồng điện tê rần chạy ngang da mặt.

- Lớp tôi đó ông ạ. Sau vụ ấy, cùng vài việc khác, tôi nghỉ vì sức nặng.

Ông chủ quán bối rối.

- Thiệt tình mình cũng bất lực thôi thầy ạ. Còn bao thứ tác động tụi nó. Tui chẳng hiểu sao ngày nào cũng nghe nói tụi nó đánh nhau. Con gái còn bạo lực hơn cả con trai. Chỉ riêng việc học hành là xuống. Mình ở sát

trường, mọi thứ cứ đập vô mặt hằng ngày. Vậy mà riết rồi cũng thành quen. Coi như chẳng có gì xảy ra.

Thôi, bỏ qua mấy vụ nặng nề đi - Gã bạn nâng ly - Ông vô với tui tui một ly. Ông này sắp đi xa. Có lẽ còn lâu mới gặp lại.

Thầy xuất cảnh hả thầy?

Không, tôi đi lòng vòng trong nước mình thôi. Dạy người ta chẳng tới đâu, giờ coi như đi học. Học qua thực tế. Lý thuyết đầy đủ vớt hết đi rồi.

Ông chủ quán nâng ly, uống cạn, xin phép lo công việc trong ngoài. Nhìn cái bóng gù gù chỉ trỏ chỗ này chỗ kia, thêm một vệt hồi ức lướt qua ông.

Mình già hết cả đám rồi mà ạ.

Già thì già, quan trọng mà đừng bi quan. Song cũng mới chừng này tuổi chứ mấy. Ngày xưa tam thập nhi lập, giờ nhiều kẻ sáu mươi, bảy mươi bỗng nhiên mất trắng, làm lại từ đầu cũng không hiếm. Mà không phải làm lại từ đầu, mà lật sang một trang khác thôi. Giữa mà và tao lúc này, chưa hẳn thằng nào đã an nhiên hơn.

Mày lại giỡn.

Giỡn gì. Thử hỏi đến bao giờ tao mới được một mình cầm lái cái xe đi khắp nơi, chẳng vướng bận chuyện kiếm tiền, vợ con?

Tao có chọn đâu, tình thế nó đẩy mình tới cái chỗ an nhiên thế đấy.

Thì cuộc đời tao lúc này cũng là tình thế vậy thôi. Bỗng nhiên phải lo cày cục ăn làm, kiếm tiền. Rồi bị nhốt vào cái cuộc kiếm tiền ấy. Muốn dừng lại không được.

Tại sao dừng lại không được? Tất cả do mà mà?

Mày không hiểu được đâu. Những cái sâu thẳm trong chuyện làm ăn nói ra dài lắm. Đây khúc mắc, dễ đụng chạm. Với đầu óc một thằng dạy văn suốt mấy chục năm như mày, tao có nhét vô đó đôi ba ý nhỏ, nó cũng sẽ dội ra thôi. Cứ lo mà thanh thân, bỗng bênh đi.

Thanh thân thế nào được mà thanh thân...

Ông đang định cự, gã bạn đã gạt ngang.

Thôi, bữa nay uống bấy nhiêu được rồi. Tao đưa về, chắc mày chưa quen xe. Tao còn công chuyện nữa.

Giờ này mà còn công chuyện?

Thì vậy đó. Đã bảo làm ăn mà. Đôi khi rạng ngày mà còn phải tông cửa... chạy trốn không chừng.

Thôi được rồi. Mà y quăng giùm tao cái xe ra bãi đậu. Sau đó tao sẽ phải mua thêm ít lon, về ngồi một mình. Chưa say vật ra, chưa thể nào ngủ được. Mấy tháng nay nó cứ như vậy rồi.

Bãi gửi xe nằm kề sân vận động, cách phòng trọ ông thuê vài trăm mét. Hàng cổ thụ ù ù gió, những mảng hè phố nhấp nhô cao thấp, vài vệt đèn nhòe nhoẹt. Đám chuột cống khổng lồ, chạy lúi chúi, như muốn va vào những bước chân khập khểnh của ông. Bao ngày nay, một quỹ đạo ấy mỗi đêm về. Vẫn chưa sao quen được mùi cô độc. Mà có lẽ sẽ còn nhiều tháng, nhiều năm, ký ức vẫn quật lên, đủ để ông so sánh giữa hai hoàn cảnh xưa nay. Đau thấu tận tâm can, với những ê chề mất mát.

Ông thả cái bịch đựng mấy lon bia xuống chân, xòe tay che gió, mời một điếu thuốc. Từ bóng tối phía hốc tường bỗng vẳng ra một giọng nữ hơi khàn:

Anh ơi, cho em xin điếu thuốc được không?

Phản xạ, ông giật mình tính chạy, nhưng lập tức nghĩ, mình có gì để mất. Từ ngày ra phòng trọ, ông chẳng bao giờ giắt theo quá nhiều tiền mặt trong người. Cái bóp mỏng dính, vài mẫu giấy tờ đủ để người ta báo lại vợ con, nếu chẳng may gục giữa đường giữa chợ. Song ông vẫn làm bộ không nghe lời đề nghị kia, cúi xuống lượm cái bịch, lại lao đảo bước.

Tiếng nói khi này đã hiện thành một cái bóng, cắt ngang lối ông đi.

Em thèm thuốc quá, nhưng hết mất rồi. Anh cho em xin một điếu, thiệt tình mà.

Ông nghe một mùi hương ôi ả, pha giữa dầu thơm và nước đáí khô quanh đó. Móc gói thuốc từ túi quần, ông chìa về phía cô gái.

Cô giữ hết mà hút.

Cảm ơn anh. Em xin một điếu được rồi. À, anh cho em mượn quẹt luôn với.

Ông bật quẹt, chìa về phía cô gái, khi điếu thuốc đã được gắn lên môi cô. Trong vệt sáng nhòe lên run rẩy, ông thấy một lớp son đỏ bệt, chu tròn

quanh cái đầu lọc, hàng mi chải mascara rớt xuống. Nao trong đáy ngực, ông ngẩn ra mất vài giây. Đàn bà. Ông đã xa cuộc ân ái cuối cùng bao lâu rồi chẳng nhớ. Hơn thế, đó là một vòng tay, một mùi hương, một câu sẻ chia dịu ngọt. Lòng vốn đã mênh mông, càng trở nên se sắt, ông vội vã bước, như trốn chạy.

Cô gái vẫn rảo theo, song song ông.

Anh về một mình sao?

Không, nhà tôi gần đây.

Em để ý, đêm nào anh cũng về lối này. Tay lúc nào cũng xách bịch bia.

Ừ, tôi đi làm về khuya.

Anh muốn em đi cùng một lúc, cho đỡ buồn không?

Cảm ơn cô, nhưng tôi phải về. Có người đợi cửa. Tôi không theo cô được. - Ông lấp bắp như đứa học trò bịa bài.

Cô gái bước chậm lại phía sau.

Mai em vẫn đứng chỗ này. Có gì anh gọi em nha. Cảm ơn anh về điều thuốc.

Cách rút lui khá chùng mực, câu cảm ơn được nhắc lại mấy lần, tự nhiên ông có chút cảm tình nào đó thoáng qua với cô gái. Nhưng đã thành phản xạ, cả cuộc đời ông, cho đến lúc này, chưa bao giờ gần gũi một cô gái như thế, dù chỉ vài mẫu đối thoại ít ỏi như mới vừa đây. Ông bước gấp gáp, thấy mình thở dốc. Qua hết đoạn bóng tối của bức tường sân vận động, da mặt ông tê rần. Nổi chên chao, mơ hồ như nuôi tiếc, chảy hòa vào mạch đập cô đơn. Cho đến khi tra chìa vào ổ khóa phòng trọ, tay ông vẫn run bần.

Căn phòng tối đen, lạnh lẽo hơi người, mang mang mùi ẩm mốc. Ông quờ quạng bật đèn, một lúc chưa lần ra công tắc.

Vật mình xuống chiếc giường xếp, vật dụng gần như duy nhất trong phòng, hình ảnh cô gái song song bước vẫn bám riết tâm trí ông.

Đám sinh viên kẻ vách đang đánh bài. Ngoài mấy tay xòe, lũ còn lại tán dóc, toàn chuyện đàn bà con gái. Tiếng cười ngả ngớn dội đều dây nhà trọ thông thống. Mấy đêm trước, nghe chuyện tình dục của đám trai trẻ khát

khao, ông chỉ nhếch cười một mình, tự dưng đêm nay, nó khiến ông chao chát. Không hẳn một nỗi thèm muốn xác thịt đơn thuần. Cái hiển hiện hoài trong ông là bóng dáng, tiếng nói, mùi hương. Mình đang quản trí chẳng? Chắc số lượng cồn trong huyết quản chưa đủ sức khiến ông say vật.

Nhồi thêm hai lon nữa, bia nguội dần, nhưng ông vẫn gắng sức uống. Cái điện thoại rơi khỏi túi quần, văng thành mấy mảnh dưới nền phòng. Đột nhiên ông nhớ, mấy ngày nay con gái chẳng thấy gọi lại. Bóng dáng nó chợt hiện lên. Từ đứa trẻ, bất ngờ vụt lớn thành thiếu nữ. Đôi lúc ông còn chưa kịp thay thế cái phiên bản, với đôi mắt tròn to, mái tóc cột nơ ngúc ngoắc, thành cô gái cao dong dỏng trong hình dung của mình. Tuổi mới lớn của con gắn liền những ngày tháng đầy biến cố. Ông tuyệt vọng đối mặt cùng lương tâm, trách nhiệm. Nhưng tất cả như một vạt núi khổng lồ bất thần ập xuống, trong khoảnh khắc bão bùng. Đó là số phận, ông không thể nào gượng nổi.

Hai đứa con, sợi dây liên kết cuối cùng nối ông với đời sống hôm qua, bằng cuộc ra đi này cũng coi như cắt đứt. Nhưng nỗi đau sẽ không thể nào lành được, dù ông có hành trình sang hậu kiếp. Huống chi mọi thứ vẫn còn, chỉ sau những vòng bánh xe quay, cùng một cõi thế này.

Bia nguội, không môi, vị khé trào ngang cổ họng. Ông phải ực càng nhanh càng tốt, cố tránh bị trào ngược. Chưa say đến mức mềm nhão linh hồn, đồng nghĩa ông còn lènh bèn, quay quắt. Ông tự nhủ, sẽ uống đến khi lên đường, sau đó thôi. Nếu trong quá trình cầm lái, ông còn chìm đắm như những ngày này, chẳng biết mọi thứ sẽ ra sao.

Bia cạn giọt cuối cùng, đầu ông vẫn rỗng tuếch. Ráng nắng sắp mặt, ông kéo tấm mền ngang lưng, phòng khi đêm nay nhiễm lạnh. Trúng gió trong hoàn cảnh này, hẳn nhiên vô cùng nguy hiểm. May mắn, giấc ngủ cũng sớm đến cùng ông.

Mấy tuần liền, ông đã có những chuyến đi một mình, với khoảng cách hơn trăm cây số về các tỉnh lân cận. Tay lái coi như ổn. Những vật dụng cần thiết cho hành trình, qua tư vấn của bạn bè, ông đã sắm đủ. Nhưng ngày khởi hành cứ bị đẩy lùi, lùi mãi. Nhiều hôm thức giấc, ông quyết định sáng mai xuất phát, nhưng khuya về, khi đảo tay lái qua những cung đường thành phố, một sức trì nứu khủng khiếp cứ kéo ông lại. Cuộc đi đầy mạo hiểm, với trăm ngàn bất trắc rình chờ, ngày trở về mông lung quá. Biết mình có còn gặp lại bao hình ảnh nơi đây? Nhiều lần ông muốn gọi hai con, thu xếp một buổi gặp gỡ tiễn biệt ở đâu đó, nhưng ông sợ cái phút chia ly ấy. Phần hai đứa, đã biết tin ông sẽ có chuyến đi này từ lâu, chúng không tỏ rõ thái độ khuyến khích hay cản trở, nhưng những cuộc gọi cứ thừa dằn.

Những cơn mưa cuối mùa ập về mỗi chiều đều đặn. Qua cửa kính xe, ông tránh nhìn thẳng những gương mặt bên đường phút tan tằm. Biết đâu sẽ là vầng trán nhòe mưa của con gái, hay ánh mắt lăm lụi của con trai.

Sau mấy chai bia như thường lệ, tay lái dẫn ông qua những nẻo đường xưa cũ. Mỗi ngã rẽ như đã được cấy sâu vào tiềm thức, thành phản xạ, vòng bánh xe cứ vậy lăn theo.

Gần chín giờ khuya, mưa ngớt. Ngoại ô ướt rượt, sứt se. Quá sớm để trở về phòng trọ. Một lần nữa, ông lại lạc hồn theo cái quỹ đạo đã bao năm trời quen thuộc. Tự nhiên ý muốn trở về, nhìn lại căn nhà cũ bỗng trỗi dậy trong ông. Đến để già từ. Một lần này nữa.

Căn nhà vẫn sáng đèn. Chủ mới dọn về từ lâu. Ông tắt lại lẽ đường, tắt máy xe, hít sâu mấy hơi vào ngực.

Hai cánh cổng đã được thay mới. Bờ tường cũ cũng đã đổi màu sơn. Chỉ có gốc mận trước nhà vẫn còn đứng đó. Dù nó ngập chìm trong bóng

tối, chỉ có bóng dáng lơ mờ, ông vẫn nhận ra vẻ thân thuộc. Gốc mận ấy chính ông trồng. Cây ra trái bói, cô háo hức rình chờ như một đứa trẻ. Khi trái mận ửng hồng, cô bày dao, muối ớt trước hiên nhà như một nghi lễ trọng đại. Miếng mận đầu tiên dâng ngắt, khiến cô phải phì ra. Cô ôm ông cười rữ rượi. Một phần tư, hay một phần ba đời người còn lưu linh hồn trong đám lá kia. Hai đứa trẻ lớn dần dưới bóng râm tàn mận. Những nhịp võng trưa chiều. Những bức hình lưu niệm, chụp cả gia đình dưới gốc mận những ngày Tết lễ, giờ rã rời hay tản mát nơi nao?

Ông tiến thêm chút nữa về phía hai cánh cổng. Nhưng không có ý định xin chủ mới vào nhà. Giấc này tuy chưa khuya, nhưng cũng chẳng còn sớm nữa. Đột ngột, một tiếng chó hực lên, khiến ông lùi lại. Cậu khuyến đang xác định giang sơn của mình trước cụ chủ nhà. Ông không còn chỗ ở nơi này nữa.

Lùi lại, đủ một khoảng cách cho tiếng chó tắt hẳn, ông mỗi một điều thuốc, nhìn lên tàn lá đẫm đen. Cửa sổ phòng trên còn sáng. Nơi ấy, cái bàn kê lệch về một bên tránh mưa hắt thẳng. Bao năm, hàng ngàn trang giáo án, hàng trăm bài thơ ông đã viết trên vuông bàn cũ kỹ ấy. Những bài thơ tặng vợ, gửi con, ấm áp và da diết. Những bài thơ đã từng là niềm tự hào của ông, của cô, mỗi khi hiếm hoi chúng được xuất hiện trên mặt báo. Cô bỏ trong cặp xách đi làm, hãnh diện khoe cùng bạn bè, đồng nghiệp.

Ông quen cô từ thuở hàn vi xơ xác. Gã thi sĩ dạy văn chỉ có mỗi cái quần tạm lành để mặc khi lên lớp. Hơn mười năm dạy học, chưa sắm nổi một chiếc xe đạp. Cái giường đơn trong khu tập thể chất đầy sách báo. Ngoài ra, gã chẳng còn thứ tài sản nào khác. Nhưng gã nổi danh, thu hút nhất trong số những giáo viên trẻ, chưa lập gia đình cùng trường. Cái thời vị thế của mỗi gã trai đồng hành vài tài lẻ, đàn, hát, làm thơ, vẽ báo tường. Thêm vẻ ngoài kiêu bạc, đẹp trai, gã khiến nhiều cô đắm đuối. Nhưng chỉ đến khi cô vào trường sau gã chục năm, gã mới giật mình yêu. Cô cùng chuyên ngành, cùng thần tượng thi ca, sách vở. Gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt trong veo, dáng người dong dỏng, vừa cổ điển vừa hiện đại. Hai người quen nhau như một lẽ tất yếu, trai tài gái sắc, dù tuổi tác chênh lệch khá nhiều so với chuẩn mực cùng thời.

Dòng hoài niệm khiến ông rung vai, bật khóc. Và cơn nức nở tràn lên, ông giật nảy hít hà như đứa trẻ. Nước mắt ướt đầy điều thuốc. Ông biết, mình là gã đàn ông khóc nhiều nhất trong số những gã đàn ông hay khóc. Thôi, khóc nốt lần này, cho một hành trình mới, cả nghĩa đen cũng như nghĩa bóng của cuộc đời ông. Hãy tiến, tiến mãi về phía trước, cho đến khi những mét đường cuối cùng của dải đất này không còn cho ông lăn bánh.

Vệt đèn hắt ra từ ô cửa, loang dưới mặt đường, khuất nhòe sau gương chiếu hậu. Ông vẫn liên tục dùng cườm tay chùi mắt.

Đã mấy đêm, ông vòng sang mé kia con đường, tránh về ngang vị trí cô gái xin thuốc lá hôm nào. Bia vẫn được xách theo. Đám sinh viên kéo ra con hẻm trước dãy nhà, chuyên nhau điều thuốc. Ông lách qua những ánh mắt đang dõi vào mình, khép vội cửa. Người đàn ông tóc ngả bạc, đơn độc trong khu nhà trọ có phần ô hợp này, dĩ nhiên phải gây sự tò mò, chú ý. Nếu biết, ông từng là thầy giáo, với mấy mươi năm trời đứng trên bục giảng, giờ lủi thủi nơi này, họ sẽ nghĩ gì?

Khép thêm cánh cửa sổ, ông ngồi trong bóng tối, định mở lon bia đầu. Bỗng có tiếng chuông báo tin nhắn từ điện thoại. Ông quờ tay ngó màn hình, người giật thót: Ba ơi, con muốn chết. Ông lập tức bấm số gọi lại. Một khoảng lặng dài vô tận. Và tiếng nấc mạnh:

Con không thể nào sống nổi nữa ba ơi.

Con đang ở đâu? Có chuyện gì xảy ra?

Con cũng chẳng biết nữa. À, ở trong quán cà phê.

Con cho ba địa chỉ. Ba sẽ tới ngay lập tức.

Ba tới làm gì?

Con đừng nói như thế nữa. Con vẫn là tất cả những gì còn lại trên đời đối với ba. - Ông phải chui vào phòng vệ sinh để tránh tiếng mình dội ra hẻm - Con nói ngay cho ba địa điểm đi.

Con ở nhà đứa bạn... nhưng không phải. Con ở đây... - Phải mất một lúc thôn thức, con gái ông mới nói được địa chỉ cái quán nó đang ngồi.

Ông chạy như cuồng về hướng bãi xe. Từ ngày chia tay, dù đau đớn, mất mát, nhưng ông không thấy hai con có những biểu hiện bất thường. Ít nhất, qua những cuộc điện thoại, cũng như đôi lần hiếm hoi gặp mặt. Thằng

con trai vẫn giữ sự thanh lạnh, làm lì cổ hữu. Đứa con gái ít nhiều ổn định tâm lý, sau khi được ông dẫn đi gặp chuyên gia tư vấn.

Số tài sản ông chia phần lớn cho mấy mẹ con. Căn nhà cũ, vốn ba mẹ ông mua sau ngày ông và cô làm đám cưới, để hai người định cư. Khi ấy, khu vực ngoại ô còn chưa mở đường lớn. Sau mảnh đất đột ngột trở thành một tài sản không nhỏ, khi cơn lốc đô thị hóa cuốn tới. Gia đình đổ vỡ, ông quyết định bán nó đi, mua cho ba mẹ con một căn chung cư rộng rãi, thêm cái tài khoản ngân hàng, để ổn định đời sống, công việc, học hành. Phần còn lại, ông mua chiếc xe, cũng bỏ ngân hàng chút ít, chuẩn bị cho chuyển đi.

Đứa con gái mới lớn ngồi co ro bên chiếc bàn nơi đáy quán cà phê. Ly nước trước mặt đã cạn. Bóng tối không đủ che đôi mắt thâm quầng của nó. Ông run lên vì xót xa. Bộ dạng con bé đã thay đổi quá nhanh, chỉ sau lần gặp cuối cùng. Quần áo có vẻ thời trang, nhưng rã rời, nhếch nhác. Bên cạnh, một chiếc ba lô, dường như chứa tất cả mọi vật dụng cần thiết của nó.

Ông ráng trấn tĩnh, chọn vị trí ngồi đối diện con. Một thoáng cảm giác phiêu bản người mẹ xa xưa nơi nó, khiến ông hơi chững lại. Khác hẳn, cô của ngày ấy giản dị hơn, bởi cái nghèo bủa vây chung. Còn con gái ông hôm nay có đủ tất cả những gì thuộc về vật chất, sau khi ông bán căn nhà.

Con hãy bình tĩnh kể lại ba nghe mọi chuyện đi. - Ông nhỏ nhẹ, sau khi gọi một ly cà phê.

Đứa con gái tiếp tục im lặng, chỉ có khoảng ngắn trắng nơi cổ dồn dập những cơn nấc được nén xuống.

Ông thấy mình cần hút một điếu thuốc, nhưng quán cà phê khá kín, đành thôi.

Con đã rời nhà. Nhà... của con đó, từ hôm nào?

Con không cảm thấy đó là nhà của mình.

Nhà của ba mua cho con, sao con nói vậy?

Con rất ít khi về đó, kể từ đầu năm học tới giờ.

Tại sao lại vậy?

Con không học được, từ khi lên lớp, chương trình thay đổi quá nhanh. Con không theo kịp, rồi người ta báo với mẹ. Mẹ chửi con.

Ba hiểu. Ngoài nguyên nhân ấy, còn nguyên nhân nào khác không con? - Ông xoắn tay, lại thở dài.

Con vi phạm kỷ luật trong trường...

Cụ thể là gì, con có thể nói ba nghe được không?

Ba hãy biết như vậy đi đã.

Tại sao con làm vậy?

Con chẳng biết nữa. Con có cảm giác mọi ánh mắt trong trường đều đổ dồn vào con. Con là con của... cô giáo ấy, thầy giáo ấy... Nên con kháng cự.

Ba mẹ có còn ở trường nữa đâu con?

Trời đất ơi, một tin đồn người ta có thể nói qua nói lại suốt bao nhiêu năm. Ba không biết sao? Mà con hận mẹ, tại sao mẹ vẫn bắt con học trong cái trường ấy chứ? Hay mẹ phó mặc, làm biếng trong việc xin chuyển trường khác cho con?

Ba cũng không hiểu tại sao. Nhưng ba không thể làm gì được nữa. Nếu ba can thiệp, con biết đó, mẹ sẽ lại làm ầm lên.

Nước mắt bắt đầu chảy dài trên gương mặt con gái ông. Nó không kiềm nén nữa, dù liên tục dùng khăn giấy chấm đi, nhưng những dòng thốn thức vẫn liên tục trào ra.

Bác sĩ tâm lý đã nói chuyện với con rồi mà?

Đám bác sĩ ấy còn điên hơn con. Họ nói toàn ba chuyện gì đâu. Rất lý thuyết. Con chẳng thấy nó thích hợp chút nào với hoàn cảnh của mình.

Sao sau lần ấy, con có vẻ ổn?

Con chẳng ổn gì hết, chỉ tỏ vẻ vậy, để ba yên lòng.

Mẹ có nói gì cùng con không?

Mẹ có mấy khi ở nhà đâu. Kể từ ngày có cái quán cà phê, mẹ đi suốt, nhiều khi ở lại cả đêm. Lúc nào cũng phấn son, váy áo, con nhìn muốn buồn nôn.

Con đừng nói vậy. Ở mà mẹ mở quán cà phê từ khi nào, ba không biết?

Mẹ nói, nghỉ dạy, phải kiếm một việc gì đó để làm. Số tiền ba bỏ ngân hàng cho mẹ và tụi con, mẹ rút ra, thầu một cái quán cà phê. Con chưa một

lần tới đó, chỉ nghe anh nói.

Anh hỏi này sao rồi con?

Con cũng chẳng biết, chỉ thấy anh đi tối ngày. Anh nói với mẹ, đi học thêm. Mẹ cũng chẳng hỏi gì nữa. Con cũng vậy.

Ba thương các con quá. - Ông cắn chặt hai hàm răng, thốt ra cái câu, tự mình thấy vô nghĩa.

Ảnh lì từ bé. Đến giờ vẫn lì. Hình như vẫn học tốt. Chẳng bỏ đi như con.

Ba không đời nào, không đời nào nghĩ, con là đứa bỏ đi.

Thì con bỏ đi khỏi nhà gần tuần nay rồi đó. Đêm nào cũng ngủ nhờ nhà bạn. Rồi đứa bạn nói khéo, đuổi con đi. Con cũng hiểu nó khó nghĩ. Cả ngày nay con lang thang, hết quán này qua quán khác.

Con không đến trường sao?

Không. Con không muốn đến trường nữa.

Ông nhồm khỏi ghế.

Dù hoàn cảnh có như thế nào, con cũng không nên làm vậy. Đời ba đã tan nát. Con hãy nhìn vào đó để... tăng thêm nghị lực. Để khác ba. Và cả khác mẹ. - Ông ấp úng.

Rồi đời con cũng sẽ tan nát thôi. Ba mẹ từng hạnh phúc như vậy, rồi cuộc cũng tan nát. Huống hồ con, đã tan nát ngay từ nhỏ thế này.

Ba xin lỗi con. - Giọng nghẹn đặc, ông khóc.

Đồng hồ chỉ gần nửa khuya. Giữa hai cha con, một khoảng lặng dài đặc ngượng bởi bất lực.

Quán họ dẹp hết rồi. Chỉ còn hai cha con mình thôi đó. Nãy giờ ba quên mất, con đã ăn gì chưa?

Con chỉ uống nước, suốt từ sáng giờ.

Ông hoảng hốt.

Vậy con phải đi ăn cùng ba ngay lập tức. Nào, ra xe với ba.

Ông hướng tay lái về khu chợ khuya. Con gái ngồi cạnh bên. Giá có thể quay về một ngày nào đó xa lắc trước đây, với chiếc xe như thế này, thêm con trai và vợ ngồi sau. Một hành trình xuyên mọi miền đất nước. Giấc mơ ấy đã có một thời nao nức trong ông.

Con muốn đi cùng ba. - Con gái ông bất ngờ lên tiếng.

Ông giật mình.

Con nói sao? Đi cùng ba ư? - Trước đề nghị quá đột ngột của con, ông thực sự bối rối - Ừ, mà... không được, con còn phải học hành. Ba đi như thế này chẳng biết tới bao giờ. Hãy xác định cuộc sống của con, như... gia đình ta đã từng quyết định. Các con cũng đã đồng ý với ba như thế rồi mà?

Nếu ba lên đường... Ba có thể bỏ con trong tình trạng như thế này được không?

Không... ba sẽ chưa đi vội. Nếu cần, ba sẽ thuê một cái phòng trọ khác, rộng rãi, đàng hoàng hơn, để con về ở với ba. Tạm thời cho đến khi nào con ổn định tâm lý. Tuy nhiên - ông thở dài - việc này cũng không thể kéo dài. Vì như con biết đó, ba không có kỹ năng chăm sóc các con. Ngay cả đến tự chăm sóc cho mình, ba cũng chịu thua. Đó phần nào là nguyên nhân mẹ chán ba con ạ.

Nếu chờ con ổn định tâm lý, chắc phải... mười năm. Ba muốn đi để có một đời sống khác, để gột rửa quá khứ, để học lại cuộc đời mình... như ba đã nói. Vì vậy, con cũng muốn đi để làm mọi điều như ba. Ba hãy cho con tạm nghỉ một năm nay thôi. Năm tới con sẽ thi vào trường khác. Biết đâu, qua quãng đường cùng ba, con sẽ ổn định tâm lý và trưởng thành hơn?

Lý lẽ con gái rất thuyết phục, nhưng ông vẫn đầy băn khoăn.

Con không tưởng tượng được đâu. Hành trình của ba sẽ vô cùng vất vả, thiếu thốn. Ba không thể lo cho con như những gì con đang có hôm nay.

Chính vì vậy con mới muốn đi để biết. Những gì con đang có hôm nay chỉ là sự khủng hoảng. Con đã bỏ học, bỏ khỏi nhà. Con... chẳng có gì hết. Nếu ba đi rồi, chẳng còn ai bên cạnh, con sẽ... tự tử để ba coi.

Ông kinh hoàng nhìn sang con gái. Một ánh mắt khô lạnh, dõng thẳng phía trước. Chẳng có dấu hiệu hù dọa, hay gây sức ép gì ở đây. Cái viễn cảnh khủng khiếp nó nói hoàn toàn có thể xảy ra. Tính con, ông hiểu phần nào.

Nhưng nếu để con tham gia hành trình này, mọi thứ sẽ đảo lộn và rối tung lên. Khó khăn, bất trắc hẳn nhiên càng thêm chồng chất. Giải pháp khác, ở lại cùng con, cũng hoàn toàn bất khả thi. Hai cha con sẽ tiếp tục lê

mòn những ngày tháng vô mục đích. Còn bị kịch hơn cả hiện tại. Và viễn cảnh ngay chính ông phải tự tử cũng chẳng xa bao nhiêu. Ông thở dài sườn sượt, tâm trí rối mù.

Con có thể cho ba ít ngày để suy nghĩ không?

Ba có nghĩ cả tháng cũng vậy thôi - Con gái ông khẳng định.

Ông gọi hai tô bún, sau khi hỏi ý con. Nó ăn vội vã, không cần ý tứ, sau cả ngày đói lả. Nhìn con ăn, ông không cầm nổi đĩa, nước mắt lại ứa ra. Lòng ông mềm dần trước khả năng đồng ý với con.

Con ăn thêm gì nữa không?

Ba gọi cho con thêm tô nữa.

Tô bún thứ hai mau chóng cạn đáy.

Giờ ba thuê cái khách sạn. Ba con mình nghỉ tối nay. Nhưng trước hết, con phải gọi về, báo tin để mẹ biết.

Con đi đã mấy ngày, mẹ có thắc mắc gì đâu. Vì vậy con càng thêm chán. À mà ba không có phòng trọ sao, mắc gì phải thuê khách sạn?

Có, nhưng... ba ngại, nó chật chội, tồi tàn lắm. Ba chỉ ở tạm thôi mà. Sắp đi rồi.

Con thấy thương ba quá. Với con, mẹ như vậy đã quá đủ rồi. Chẳng qua con phải sống với mẹ vì... không thể sống với ba thôi.

Ông ngậm ngùi.

Thôi được rồi, con về phòng trọ với ba. Nhưng ba nói nè, có thể con sẽ phải ngủ trước, ba ngồi uống một mình. Chứa uống, ba chưa ngủ được.

Mở cửa phòng trọ, với con gái bên mình, ông thấy len nhẹ một chút gì ấm áp. Ông đã hiểu, hành trình tới đây sẽ có thêm con gái. Phải tạm cho con theo mình vậy. Nếu giữa đường, con không chịu nổi, ông hoàn toàn có thể mua vé máy bay để nó quay về thành phố. Việc ấy không có gì khó khăn.

Liên ba bốn hôm ảnh hưởng bão, trời mưa mỗi miết. Khâu chuẩn bị thêm cho con gái đã xong từ mấy ngày nay, nhưng ông vẫn chưa muốn khởi hành trong tình trạng thời tiết như vậy. Con ông đã chuyển tới ở hẳn phòng trọ, sau khi dọn qua mỗi ngày một ít đồ đạc. Áo quần, giày dép, thiết bị điện tử, nghe nhìn của nó choán đầy hai chiếc va li. Cận ngày, nó vẫn giấu mẹ dự định lên đường cùng ba, dù ông đã nhắc, con bắt buộc phải báo mẹ. Khoản kinh phí nếu có thêm con, hẳn nhiên đội lên ít nhiều so với dự tính ban đầu, song ông nghĩ mình có thể thu xếp được. Bù lại, ông thấy lòng ấm áp hơn. Có bóng dáng con gái gần bên, trên những dặm đường thăm thẳm, ông sẽ bớt cô độc.

Ông giật mình trở dậy từ năm giờ sáng. Mưa vẫn lâm râm trên mái. Nhìn sang con, ông tỉnh hẳn. Nó co mình như một con tôm trên cái giường xếp. Còn ông, nhường giường cho con, nên nằm đỡ trên mấy cái vỏ thùng bia trải dưới nền gạch.

Pha một ly cà phê hòa tan loại đậm đặc, ông ngồi bệt bên thềm cửa, gắng tránh khói thuốc bay vào phòng.

Con gái càng lớn càng giống cô thuở nào. Từ khóe cười, sống mũi đến ánh mắt. Ông lặng ngắm con trong giấc ngủ, ở cái nơi hoàn toàn xa lạ này. Như một cơn ác mộng, ông bỗng hóa không nhà, giờ kéo thêm con vào vòng vô gia cư, lòng ông càng nặng trĩu, xót xa. Những chiếc va li, ba lô xếp đầy sàn nhà. Những bộ đồ nhăn nhúm, treo trên mấy hàng đinh đóng quanh tường. Bàn chải răng, dao cạo râu, lược chải đầu... cắm trong chiếc ly trên thành cửa sổ. Tất cả đều mang dấu ấn tạm bợ, dạt phiêu, buồn tủi.

Hút tàn điếu thuốc thứ ba, ông lại gần kéo vạt mền, đắp kín ngực con. Con gái ông bỗng mở mắt. Nhận ra ba, nó nhoèn một nụ cười. Nụ cười ấy,

sao giống nụ cười của nó ngày còn thơ bé, mỗi lần ông cúi xuống hôn con trong giấc tỉnh mơ, êm đềm và ngút ngái.

Mấy giờ rồi ba?

Mới sáu giờ thiếu, con ngủ tiếp đi.

Sao ba dậy sớm vậy? Đêm qua ba không uống à?

Ừ... - Ông bối rối. - Ba uống ít.

Mưa hết chưa ba?

Có vẻ bớt rồi.

Vậy hôm nay mình đi nhen ba. - Nó bật dậy, ánh mắt nheo nheo ngó ngoài cửa sổ.

Mình phải ăn sáng đã. Để ba dòm trời, nếu thấy thuận lợi sẽ lên đường.

Đi đại đi mà ba. Con chán cảnh co ro ngồi đây chờ đợi lắm rồi.

Ông biết, con đã rất sốt ruột. Trong khi nó chải răng, ông ra hẻm ngửa mặt nhìn sắc trời. Đã có những áng mây dựng phía bình minh. Không còn vẻ ảm đạm trải đều như mấy bữa qua. Chẳng lẽ hôm nay lại là ngày lên đường thật sao? Đã quen với những quyết định bị đẩy lùi, ông cứ thấy băng khuâng, nấn ná. Nhưng quả thực, nếu kéo thêm một ngày trong phòng trọ, hai cha con ngồi nhìn nhau, nhắc chuyện cũ, chờ tới bữa đi ăn, lựa chọn lên đường vẫn hợp lý hơn. Ông quyết định khởi hành.

Chiếc xe ba băng ghế. Băng sau cùng và khoang chứa đồ dành cho hành lý của hai cha con. Đêm đến có thể xếp ghế lại thành giường ngủ. Băng hai và ghế cạnh tài thuộc về con gái ông, nó có thể lên ngồi nói chuyện cùng ông, hoặc lui xuống nằm nghỉ. Mọi thứ tuy chật chội, nhưng vẫn ổn.

Sau khi ghé trả bà chủ chìa khóa phòng, hai cha con ăn sáng trong tâm trạng bối rối. Gần mười giờ, ông nhắm thẳng hướng bắc.

Thành phố thân quen lùi dần sau ô kính. Biết ngày nào quay lại? Con gái ông ôm ghì cái gối trước ngực, chân co lên mặt ghế, mắt nhìn thẳng phía trước, hầu như câm lặng. Lâu lâu điện thoại đổ chuông báo tin nhắn, nó lại giật mình hí hoáy bấm.

Chờ con thả chiếc điện thoại xuống ghế, ông cười cười.

Bạn con à? Ba thấy tin nhắn suốt mấy ngày nay liên tục đổ vào máy con.

Dạ, bạn con.

Có điều này ba chưa từng hỏi, sợ con bận tâm. Nhưng bây giờ ba hỏi, vì dù sao mình cũng đã lên đường, con có bạn trai chưa, đi như vậy, về mặt tình cảm sẽ ra sao?

Con gái ông thoáng sửng trong giây lát, sắc diện đanh lại.

Con ghét đám con trai. Cũng như ghét tất cả bạn bè. Tụi nó rất nhiều chuyện. Chỉ có đứa duy nhất, đã cho con ở nhờ nhà nó đó, nó nhắn cho con. Nhưng cũng chẳng mấy thân thiết.

Có thể vậy, nhưng đó là hiện tại. Còn trong quá khứ, con từng có bạn trai chưa?

Ba nói chuyện khác đi được không?

Ông gượng cười.

Thôi được rồi. Nếu con không muốn trả lời, ba cũng chẳng ép. Ba chỉ muốn hiểu thêm về con thôi mà. Ba và con có thể là bạn chứ?

Ba làm sao là bạn con được. Khó lắm.

Thật vậy sao. - Ông hơi hăng - Ba luôn muốn con cái là bạn của mình.

Con cũng muốn vậy, nhưng chẳng hiểu sao lại không thể vậy. Nói thiệt, nhiều điều con có thể nói với bạn bè, ý con là trước đây đấy, nhưng không thể nói với ba mẹ.

Ba có khó tính lắm không con?

Ba không khó tính. Nhưng... con cũng chẳng hiểu nữa.

Lại có chuông báo tin nhắn. Ông khẽ thở ra, nhìn thẳng con đường phía trước. Cửa ngõ ra vào thành phố với những hàng xe tải nặng nối đuôi nhau. Ông chưa thực sự quen với nhiều tình huống, nhưng không đến nỗi có những pha xử lý nguy hiểm.

Nếu ba không thể hiểu về con. Vậy con có muốn hiểu về ba. Về những người thuộc thế hệ ba không?

Để làm gì ba?

Chúng ta cùng chung một hành trình mà?

Thì con vẫn hiểu về ba như xưa giờ đó.

Không hẳn vậy, còn biết bao điều con chưa thể hiểu. Thế hệ của ba nó nhiều ẩn ức lắm. Rồi từ từ ba sẽ kể. - Ông chột thờ dài - Ờ, mà cũng có nhiều điều ba không nên nói ra thiệt, bởi con còn quá trẻ. Con cần có một cái nhìn khác.

Con ghét những ai coi mình như một đứa trẻ. Con không còn trẻ nữa. Con đã lớn quá đủ rồi.

Ông điếng nhẹ, thờ dài.

Đó là lỗi của ba.

Ý con không phải vậy đâu.

Ông lại thờ dài.

Thôi giờ vậy. Ba có một người bạn thân, thân từ rất lâu rồi. Hiện chú ấy đang ở trên một ngọn núi, cách thành phố gần hai trăm cây. Chặng đầu tiên, ba muốn ghé thăm chú ấy. Trước ngày đi, ba đã liên lạc với ba mẹ chú ấy. Họ còn sống ở thành phố, đã cho ba địa chỉ này.

Ba cứ đi, con chỉ theo ba thôi mà.

Ừ, nhưng ba vẫn muốn nói trước để con chuẩn bị tinh thần. Chú ấy là một người rất lạ. Trước đây cũng dân thành phố, nhà cửa đàng hoàng. Nhưng chú ấy không lấy vợ. Và giờ ở núi, làm ruộng rẫy gì đó.

Giống trong phim kiếm hiệp quá ba.

Ông bật cười.

Không, chú ấy không biết võ, nhưng học rất giỏi và cực kỳ tài hoa. Khi ba thi vào đại học, chú ấy không được thi. Loanh quanh đâu vài năm, chú ấy quyết định bỏ phố lên đây. Thuở ấy, bỏ thành phố về quê làm nông là một giải pháp nhiều người chọn.

Con nghe rồi quá. Ba cứ đi đi.

Vậy con chuẩn bị tinh thần, đêm nay có thể mình sẽ ngủ trên núi. Phiêu lưu một tí. Đã nhiều năm nay ba không gặp chú ấy. Giờ chẳng hiểu rõ tình cảnh ra sao. Chỉ biết loáng thoáng tí chút qua người nhà của chú ấy thôi.

Con cũng thấy tò mò rồi đó. À mà trên núi liệu có sóng kết nối mạng không ba?

Sóng điện thoại hả? Chắc có chứ.

Không, ai nói sóng điện thoại, sóng kết nối mạng kia. Ba quê quá.

Vụ này ba chịu. Con có cần lắm không?

Nếu có sẽ vui hơn. Con quen vậy rồi. Ngày nào không có mạng, con bức bối lắm.

Quả tình ba chậm tiến hơn thế hệ con rồi đó.

Mạng sẽ giúp ích rất nhiều cho ba con mình, trong hành trình này. Ba sẽ không cần bản đồ, không cần hỏi đường mà vẫn có thể đi.

Thật vậy sao? Ba có đem theo bản đồ giấy đây này.

Ba cố diễn thiệt rồi ba ơi.

Ông gật gật.

Quả vậy đấy.

Sau vài giờ, xe tách khỏi lộ chính, nhắm hướng biển.

Hai cha con khởi hành khá muộn, ông lái chậm và kỹ, lòng vòng hỏi thăm một hồi, khi xe dừng nơi chân núi, trời đã ngả chiều.

Ba phải gửi xe dưới này, đường lên đó chắc hẹp lắm, mình nhìn đây đủ thấy rồi. Con có công nổi ba lô không, ba sợ sẽ hơi xa?

Con chỉ đem theo điện thoại với một bộ đồ thôi. Chắc không sao.

Ông mỉm cười, gật đầu. Lối đi lắt léo, quanh co, rộng chừng vài sải, chắc do sơn dân tự mở đã bao đời. Ông chẳng hiểu sao người bạn có thể chui rúc lên cái xó xinh heo hút này và tồn tại ở đó suốt mấy chục năm nay.

Mấy mảnh vườn nhỏ được người dân khoét ngang vách núi, trồng các loại rau màu. Sau mấy ngày mưa, cây cỏ đâm mình trong sắc lá xanh rười rượi. Gió từ biển thổi lên mơn man da mặt. Ông ngắm người nhìn một thiếu phụ, tay cặp ngang chiếc rổ tre, đang hái đậu bên sườn núi. Một cảm giác yên bình, xa vắng đến nao lòng. Phải chăng, đó chính là cảm giác bạn ông tìm thấy nơi đây? Trong khi ông lặn lội, nát tan với những năm tháng phố phường.

Con có thấy chuyến đi này bắt đầu thú vị rồi không?

Con gái ông hào hển.

Sắp tới chưa ba?

Ba cũng chẳng biết. Để ba hỏi thăm người đàn bà này.

Sau vài chi tiết được ông đưa ra, người đàn bà đã nhoẻn cười.

Ông ở trên đó, gần đỉnh núi lặn, nhưng làm rầy dưới kia. Chắc giờ này ông cũng về rồi đó. Nhà có mấy cái bậc cấp bằng đá, dòm mé phải sẽ thấy.

Ông cảm ơn người đàn bà, quay lại phía con gái.

Con đã mệt chưa? Mình có thể ngồi lại nghỉ tí xíu rồi đi tiếp.

Con gái ông quăng ba lô trên một tảng đá khá bằng phẳng, mọc chìa ra mép núi, ngay lập tức ngồi bệt xuống.

Trên này không có sóng rồi ba. - Con ông quay chiếc điện thoại tứ phía.

Thì lâu lâu cũng phải sống xa công nghệ một chút chứ con.

May mà con vẫn còn game trong máy.

Trong khi con gái tiếp tục lúi húi với chiếc điện thoại, ông mời một điếu thuốc, phóng mắt về phía chân mây. Những tia nắng hình rẻ quạt quét rực góc trời tây. Ở hướng ngược lại, một dải mù xanh bao la, trải dài bất tận. Nơi ấy là biển. Biển ôm dọc sườn đông, nhưng ông chẳng mấy khi được đối diện biển như lúc này. Dẫu có lần thân đến mấy, ông tin người bạn đã có một sự lựa chọn không tồi.

Hút tàn điếu thuốc đầy hào sảng, ông quay lại phía con.

Mình đi tiếp được rồi chứ?

Ba để con chơi nốt game này.

Ông mỉm cười, nhìn khóe miệng mím chặt, đầy căng thẳng của con. Cái âm thanh líu chúu của game, ông đã nghe đến quen thuộc suốt mấy ngày nay, nhưng để hiểu tại sao con mình mê nó, ông chịu. Hễ rời ra một chút là nó bấm game, nên ông có muốn nói chuyện đôi câu cùng con cũng chẳng dễ.

Không khó để nhận ra ngôi nhà nằm cheo leo bên sườn núi, với những bậc cấp kê bằng đá tảng. Mái tranh trầm mặc, thâm u. Một làn khói thoảng lên, diu diu. Qua liếp cửa sổ chống cao, bóng tối phủ kín căn nhà.

Thôi tiêu rồi ba ơi, nhà chú ấy không có điện.

Ba cũng chẳng rõ. Tánh chú ấy khó đoán lắm, có khi chẳng xài điện cũng nên.

Nếu vậy chết con rồi.

Tại sao vậy con?

Điện thoại con sắp hết cả hai cục pin. Cứ ngỡ đêm nay sẽ có điện để sạc. Giờ tính sao đây?

Thôi, vụ đó lo sau. Để ba lên trước, coi chú ấy có nhà không.

Con gái ông vò đầu, ngồi bệt xuống đám cỏ ven đường.

Cửa chính mở toang, trong nhà không một bóng người. Ông lom khom tìm xuống bếp. Trong ánh lửa bập bùng, một cái bóng lúi húi, có lẽ đang chuẩn bị cho bữa cơm chiều đơn độc.

Ông đánh tiếng. Cái bóng giật nhàoang, quay lại. Đúng hẵn. Ấn tượng đầu tiên của ông trước nhân diện ấy, hẵn đã quá già và đen đúa đến quắt queo. Chỉ còn một ít dấu vết gã trai hào sảng xa xưa, nhưng phải thật thân thiết mới có thể nhận ra.

Người đàn ông nheo nheo cặp mắt dưới bóng hàng lông mày muối tiêu rậm rịt. Ông cầm tay bạn siết mạnh, ghé mặt lại gần mặt hẵn.

Mày, mày hả? Tao đây.

Ai vậy?

Mày thiệt tình không nhớ tao sao? Tao đi kiếm mày. Mấy chục năm rồi. Hỏi hoài mới lần ra chỗ này đây.

Xin lỗi, tui không quen ai hết.

Vẻ lãnh đạm của người bạn khiến ông hẫng.

Không lẽ mày quên tao thiệt rồi sao?

Gã bạn gần như giằng tay ra khỏi tay ông, quay lại lặng lẽ khuấy một thứ gì đó trong chiếc nồi nhỏ trên bếp.

Ông thông cảm. Tui bị chứng mất trí nhớ. Tui chẳng quen ai đâu. Nếu biết tui thuở trước, hãy coi như tui đã chết rồi. Tui cần sống an ổn. Tui chẳng làm điều gì rắc rối cả.

Ông bàng hoàng, chưa biết xử trí ra sao. Bóng con gái đang lụi hụi bước lên những bậc đá cuối cùng. Dường như nó có phần hoảng hốt, khi cúi đầu lườn qua mái tranh để vào nhà. Tới lúc này ông mới để ý, có một thứ mùi quái đản lẫn trong không khí. Thêm sắc lửa bập bùng từ dưới bếp rọi lên, quang cảnh càng thêm vẻ rờn rợn xa cách.

Con gái ông chào gã. Đáp lại là sự im lặng. Sau khi quen mắt, ông nhận thấy trong nhà chỉ có chiếc sạp tre duy nhất, không hề có bóng dáng

bàn ghế. Ông nghĩ ngay, cho dù người bạn có đón tiếp nhiệt tình, việc qua đêm ở chỗ này cũng hoàn toàn không ổn.

Gã bạn từ dưới bếp bước lên, tay cầm theo một cây đèn. Loại đèn thông phong xưa cũ, ám đầy muội đen.

Ông bối rối, đổi cách xưng hô.

Tôi là bạn cũ, từ hồi mới lớn của ông. Hai thằng đã từng có rất nhiều kỷ niệm. Nhưng nếu ông quên, tôi cũng đành chịu vậy. Tôi chỉ ghé thăm ông, qua những thông tin từ gia đình ông. Giờ tôi xin phép xuống núi.

Cảm ơn ông, nếu ông còn nhớ tui là bạn ông. Nhưng tui sống một mình. Không dám phiền phức ai hết. Xin ông hiểu cho.

Xin lỗi, tôi cũng không lường trước được. Nên đã lên đây quấy rầy ông.

Gã bạn đột nhiên ngồi bệt xuống chiếc sạp tre, mắt nhìn xa xăm ra cửa. Ông không hiểu điều gì đang thực sự diễn ra trong tâm trí gã. Cái thuở xa xưa với vợ ấy, mọi thứ náo loạn, rối bời. Hoàn cảnh mỗi con người bỗng nhiên thay đổi, đột ngột đến chóng mặt.

Bạn hả, bạn à?- Gã bất thần lẩm nhẩm. - Tui có ai làm bạn bao giờ đâu?

Ông lặng lẽ thở dài.

Thôi, tôi không quấy rầy ông nữa. Chúc ông sức khỏe. Tôi đi đây. Hy vọng còn có ngày gặp lại.

Vâng, ông đi, kéo trời cũng tối rồi. Đường xuống núi khó đấy. Tui bị mất trí nhớ, tui bị mất trí nhớ - Gã lẩm nhẩm, nhắc đi nhắc lại.

Ông đưa tay, định siết tay gã thêm lần nữa, nhưng lại thôi, chỉ vỗ nhẹ ngang lưng cái bóng thất thần. Khi xuống hết mấy bậc đá, quay lại một lần nữa, ông vẫn thấy cái bóng đứng tựa cửa nhìn theo. Một thoáng hồi hận quanh quất lòng ông. Dường như ông đã phá vỡ, đã khuấy động một chút bình an nào đó trong nhịp sống thường nhật của gã. Gã mất trí nhớ thật hay chỉ tỏ ra như thế? Ông không dám xác tín khả năng nào.

Trong khi ông mông lung, con gái tỏ rõ dấu hiệu hậm hực:

Con chưa thấy ai kỳ lạ như vậy bao giờ.

Ba xin lỗi, đã làm con vất vả. Nhưng ngay cả ba cũng chẳng ngờ mọi sự lại như vậy. Như ba đã nói cùng con đó, thế hệ của ba mang nhiều ẩn ức. Chú ấy là một ví dụ. Ba không hiểu nổi bạn bè, cũng như không hiểu nổi mình. Không hiểu nổi mọi thứ xung quanh.

Bóng tối bủa vây những bước chân khắp khếnh của hai cha con. Con gái ông bật điện thoại, soi lỗi đi.

Ba quên đem cả đèn pin từ xe theo. Thôi, giờ con tính sao. Muốn ba chạy xe vô tình lị, hay tìm một cái phòng trọ ven đường?

Tùy ba thôi.

Miễn có một chỗ nào đó để sạc điện thoại là được rồi, đúng không?

Hai cha con dùng bữa tối khá qua loa. Chưa muộn lắm, nhưng con đường đã như khuya hút, hai bên bạt ngàn những cánh rừng cao su. Lâu lâu bóng một con chó hốt hải cắt ngang mặt lộ, khiến ông dặn mình phải cảnh giác. Con gái đề nghị ông mở một album nhạc lấy ra từ va li của nó, bởi điện thoại đã hết pin. Thứ nhạc con gái nghe, ông hoàn toàn xa lạ. Nếu chẳng muốn nói, có phần ác cảm. Tiết tấu nhàm nhàm. Giọng ca sĩ đều đều, nhão nhão, như chẳng hề có hơi. Đã vài lần ông muốn đưa ra nhận xét ấy, nhưng sợ con không đồng tình, nên lại thôi. Tiếng nhạc cất lên một lúc, nhìn qua kiếng chiếu hậu giữa xe, ông thấy con gái đã ngủ gục. Giảm bớt volume, con không có dấu hiệu phản ứng, ông tắt phụ luôn đĩa nhạc.

Qua khỏi mấy đoạn rừng, đã lác đác có những mái nhà. Ông nhìn đồng hồ nhiên liệu, vẫn ổn. Không biết nên chạy tiếp đến thành phố, hay dừng lại bên đường? Ông thích một nhà trọ nhuộm màu lữ thứ, xa đô thị hơn. Phố xá chẳng có gì hấp dẫn, ông đã phải trốn chạy nó rồi. Và lại, con gái cũng đã tỏ ra mệt. Nhưng biết đâu, khi ông dừng lại, gọi nó dậy trước một cái nhà trọ chơ vơ, nó sẽ nhăn mặt.

Ông nhấp vài cú thẳng, bấm mấy nhịp còi. Quả nhiên con gái giật mình mở mắt. Ông hỏi ngay:

Con buồn ngủ rồi phải không? Có muốn ba tắt vô một cái nhà trọ bên đường, hay chạy thêm đến nửa đêm, sẽ tới thành phố?

Tùy ba thôi.

Nhà trọ ở đây chắc chắn cũng sẽ có điện.

Đã bảo tùy ba mà.

Ông giảm dần tốc độ. Hình như một thị trấn nhỏ. Qua khỏi một cây cầu khá dài, quang cảnh hai bên đã mang vóc dáng phố xá, tuy vẫn đầy heo

hút. Một tấm bảng nhà trọ hiện ra. Ông rà sát mé lộ dòm thử, có vẻ ổn.

Mình vào đây nhé.

Con gái ông gật nhẹ.

Vị trí nhà trọ nằm khá lờ mờ, bởi thành phố du lịch không còn xa lắm về phía trước. Nên có lẽ phải đến hàng tháng, nơi này chẳng đón khách vắng lai. Bà chủ trọ tìm mãi mới ra xâu chìa khóa để dẫn khách lên phòng. Căn nhà ổng khá mới, con gái ông có vẻ bằng lòng. Dù sao đây cũng là đêm ở trọ đầu tiên trên cả hành trình, nếu có thể chọn lựa thay vì ở nhà gã bạn, ông muốn con gái không quá nản.

Trong khi con gái vào phòng tắm, ông đứng bám lan can, nhìn hút nẻo phố dài vàng vọt. Một cảm giác hiu hắt, mệnh mang của đêm đầu tiên trên chặng đường miên viễn. Không khí lạ lùng, pha chút u buồn không tránh khỏi. Mấy cánh côn trùng chao chát dưới ánh đèn khuya. Vài tiếng chó sủa vu vơ, xa vắng.

Phòng tắm ổn không con? - Ông hỏi khi thấy con gái mở cửa bước ra.

Ổn, nhưng có một thứ mùi gì đó... lạ lắm.

Chắc lâu rồi ở đây không có khách, nên đó là mùi ẩm mốc chẳng?

Chắc vậy.

Tới lượt ông vào phòng tắm, cố hít mấy hơi, chẳng thấy mùi gì. Có lẽ đây là cái mùi nhà trọ, ông đã quen với nó bao ngày, còn con gái vẫn chưa quen hẳn.

Khi ông trở ra, con gái đã nằm lơ mơ trên chiếc giường lớn kê gần cửa sổ. Điện thoại hẳn nhiên đã cắm sạc pin. Ông ngồi mớm xuống chiếc giường nhỏ hơn phía trong. Nhìn đồng hồ, mới hơn tám giờ tối, vậy mà tưởng như đã nửa khuya. Một cảm giác chổng chênh, thiếu điều gì. Giờ này ở thành phố, hẳn ông còn vui mình trong một cái quán nào đó. Hoặc chí ít cũng ngồi với mấy lon bia nơi phòng trọ, trước khi đi ngủ.

Ông thử nằm xuống, cảm giác vẫn lênh bênh. Bóng dáng gã bạn vừa đây lớn vờn tâm trí ông. Những kỷ niệm mù xa, nhưng chẳng thể khuất chìm. Cái thuở mới lớn đầy mộng mơ và ảo tưởng. Hai thằng như một cặp bài trùng. Yêu, rung động, ước vọng thi ca. Dù đó là một trong những thời điểm tươi tắn nhất của đời sống. Gã công tử đầy chất xi nê ấy đã bị táng bởi

những ngọn sóng thời cuộc đầu tiên. Gia đình gã lao đao. Gã nổi trôi lạc hướng. Mộng mới lớn tan tành. Thất tình và kể đến thất học. Chẳng thể giã giũa, gã mau chóng chìm trôi. Giờ đây, cái bóng cô đơn, u uất và lạc trí ấy còn tồn tại đến ngày nào?

Có lẽ sẽ chẳng thể ngủ nổi, ông xoay mình liên tục. Lại ngồi dậy, lần ra ban công. Nhìn dọc con đường, ông nghĩ, có thể phải đi lòng vòng thư giãn tí xíu.

Bà chủ trọ nhanh nhẩu khi thấy ông mò xuống gác.

Bác cần gì, cứ bảo em. Nhà có thức ăn buổi tối đấy bác nhé.

Tôi muốn đi lòng vòng tí xíu. Nhưng liệu có tiện không. Ý tôi là có an toàn không?

Ở đây cướp giết không nhiều, nhưng mấy thằng say xỉn chạy xe ẩu, hay gây sự đánh nhau thì có. Bác bằng này tuổi, đi dạo dạo chẳng mang theo tiền bạc tư trang quý giá gì, chắc không sao đâu.

Bà có khóa cửa sớm không?

Em còn xem cái lương. Cái lương đài phát khuya lắm. Bác cứ đi tự nhiên. Mà nếu khi về, em khóa cửa rồi, bác cứ gọi.

Ông định hỏi bà ta về một quán bán rượu nào đó, nhưng thấy không tiện, nên thôi.

Đường sá vắng vẻ, heo hút. Mấy cửa hàng hai bên nửa mở nửa khép. Vài ánh mắt khi thấy ông lướt ngang, nhìn theo như dò xét. Có lẽ ở cái thị trấn này, bất cứ nhân vật lạ mặt nào xuất hiện cũng sẽ bị chú ý ngay. Ông đi mãi, hẳn đến gần cây số, vẫn chẳng có dấu hiệu một cửa hàng bán rượu bia nào.

Một nhóm thanh niên, khoảng bốn năm người đang quây tròn quanh chiếc chiếu trải sát mé đường. Nhìn điệu bộ, ông biết họ đang uống cái thứ ông cần tìm. Thêm vài ánh mắt từ chiếc chiếu quét ra. Ông hơi e ngại, nên bước thẳng qua, không ghé đầu.

Lững thững thêm chừng trăm mét, ông thấy quãng đường trước mặt có vẻ thưa thớt nhà cửa. Chắc phải quay về vậy. Cách chiếc chiếu một quãng, ông lén đưa mắt nhìn vào. Tốt nhất cứ giữ vẻ lãnh đạm khi này, coi như chẳng thấy gì. Đúng lúc ông đi ngang nhóm người, chợt có tiếng gọi giật:

Nè, chú gì ơi.

Biết họ gọi mình, ông vẫn vờ không nghe, cho đến khi tiếng gọi ấy được lặp lại lần nữa. Ông chùng bước. Một cánh tay đưa lên.

Chú gì ơi, chú kiếm nhà ai đó?

Thấy giọng nói có phần thân thiện, ông mạnh dạn bước về phía nhóm người.

Xin lỗi, tôi từ xa đến đây. Đang ở phòng trọ dưới kia. Đêm đi dạo tí xíu.

Cháu tưởng chú đi kiếm mua rượu chứ? - Giọng nói nửa đùa nửa thật.

Ông hơi bất ngờ.

Ừ, quả vậy. Các anh biết ở đây hàng nào bán bia rượu gì không? Đêm ngồi lai rai tí xíu, cho dễ ngủ thôi ấy mà.

Chú muốn mua, vô đây bán cho. - Vòng tròn cười rộ.

Ông bối rối. Thêm một giọng khác:

Nói vậy cho vui thôi. Chú vô đây làm vài ly với anh em. Giờ đi kiếm rượu, đâu còn chỗ nào bán nữa. Anh em vui vẻ, không ăn hiếp chú đâu. - Lại cười rộ.

Ông nghĩ nhanh trong đầu, hẳn đây là một lần hòa nhập thú vị. Cả đời ông đã bao giờ được ngồi trong một chiếu rượu kỳ lạ như thế này. Đây sẽ là một phần của hành trình, với những thứ mà ông muốn tìm kiếm, trải nghiệm.

Vòng tròn lập tức giãn ra, chừa một chỗ cho ông. Vị trí ấy thậm chí rộng rãi, trang trọng nhất. Ly rượu chào bàn nóng sực, đầy mùi cồn. Quả tình ông không mấy quen với rượu. Món uống thân thuộc xưa nay vẫn là bia.

Vô miếng mời đi chú. Đặc sản ở đây đó. Gần biển mà.

Ông liếc mấy cái đĩa dờ dang, lổn nhổn. Thêm chén nước chấm đã lầy hầy giữa chiếu. Quả thực trong bụng có phần ái ngại. Dù sao cũng buộc lòng phải gắp lên một miếng, nhưng không dám chấm. Một loại cá nào đó, ông không rành lắm, mang mùi vị khai khai là lạ.

Chú từ đâu tới, thành phố phải không?

Dạ, tôi ở thành phố, đi có công chuyện. Ngang đây hơi mệt nên ghé nhà trọ. Tôi có gì sai, mấy anh bỏ qua cho.

Chú đừng khách sáo. Nếu chú có gì sai, tui tui chỉ phạt một ly thôi.

Đã an vị, ông nhìn lại nhóm người. Bốn thanh niên, thêm một ông lớn tuổi hơn, nhưng có lẽ cũng thua ông cả con giáp. Tất thấy đều đen đúa, gân guốc, nhưng không ai có dấu hiệu đáng để phải e ngại.

Chú đi đâu ghé đây vậy? - Ông lớn tuổi nhất, ngồi kế bên ông hỏi.

Tôi là thầy giáo, nhưng nghỉ hưu rồi. Đi chơi chút chút thôi.

Trời, cả đời tui mấy khi được nhậu với thầy giáo - Vẫn người lớn tuổi nhất lên tiếng - Mấy anh em đây toàn dân thợ thuyền, làm vườn rẫy nhăng nhít, cả thất nghiệp nữa. Nhưng thầy đừng có ngại. Bữa nay có thắng này trúng số. Bèo thôi, nhưng nó khao. Anh em tiện đó gom lại nhậu chơi. Nhà nó trong hẻm kia. Nhưng anh em kéo ra đây ngồi cho mát. Ông bà già nó khỏi nhần. Thầy vô tiếp ly nữa đi, cho tui được kính thầy cái.

Cách nói ý tứ, trọng vọng của người đàn ông khiến ông khá bất ngờ, cảm động. Truyền thống quê kiểng xưa nay ông cũng biết phần nào, phàm ai làm nghề thầy giáo đều ít nhiều được vị nể, không tan biến giữa cái bể người mênh mông như ở thị thành. Lại một ly rượu nữa. Miếng mồi được gấp sẵn, thả giữa chén ông. Nói đúng hơn, đó là một cái lá bàng, được bứt từ đâu đó. Lần này, ông nhai miếng mồi dễ dàng hơn.

Người đàn ông lớn tuổi nhất bất ngờ cất giọng i ôi. Một ca khúc cũ xưa, nhưng chưa bao giờ người ta hết hát. Mấy người còn lại gõ muống dừa làm nhịp. Không khí thực sự khiến ông tò mò, ngồi yên lặng quan sát từng người.

Gã trai có gương mặt trẻ nhất phun bãi nước miếng cái bép ngay cạnh chiếu ngồi, ngửa cổ khà một hơi trà đá. Có lẽ gã là người lúc nãy đã gọi ông.

Đ.m, chú hen. Giá ngày nào mình cũng vô con đê.

Mày chửi tao là sao mày? - Người lớn tuổi nhất ngưng ngang tiếng hát, giật cho gã một cái cùi chỏ.

Mày biết để trúng cái này, tao thua bao nhiêu rồi không? - Người trúng số lên tiếng.

Thì mà y cửa chân giường ông bà già mà y đi bán mấy lần rồi chớ gì.

Có lẽ đụng trúng chuyện cũ, gã trai nảy lên.

Cửa cái đầu ba má mà y thì có. Nhưng mà vẫn phải chơi.

Rồi mà y cũng bán hết nhà mà y thôi.

Bán con c..., mà y đừng có trù ẻo.

Tụi bay chửi thề trước mặt thầy là sao? - Lại người đàn ông lớn tuổi, sau khi chinh đám trẻ, ông ta quay sang ông - Thanh niên ở đây không thằng nào không chơi số thầy ạ. Nghèo quá, chỉ còn biết trông vô ông trời cho đổi vận, chớ biết kiếm đâu ra tiền. Mà số ở đây là số đề đó thầy, không phải vé số đâu. Thành thử tụi nó trúng hồng bao nhiêu mà bán nhà, bán ruộng đầy hết. Tụi bay đừng có cãi tao, vụ này nói thiệt mà.

Câu chuyện lập tức quay sang chủ đề được thua, còn mất bởi đề. Kể nào bán ruộng, kể nào đánh đập vợ con, kể nào trốn xứ mà đi... Ông nghe lòng bùng, hoàn toàn chẳng có chút kiến thức cụ thể nào. Xen giữa câu chuyện vẫn là màn ngữ a cổ xoay tua không dứt. Ông bắt đầu nghe hơi men rần rần vành tai.

Chú nè - Gã trẻ nhất đột ngột quay sang ông - Chú ở thành phố, biết chỗ nào người ta mượn người làm không? Con đang tính sau Tết lên trên với mấy thằng bạn. Tụi nó bỏ học ngang, lên thành phố hết rồi.

Ông hơi bất ngờ.

Thiệt tình, tôi... cũng đang thất nghiệp. Dạy học, nhưng nghỉ rồi. Xưa giờ chẳng rành gì về vụ này.

Ở dưới này đói lắm chú ơi. Đi làm mượn lòng vòng. Không biết tới bao giờ mới lấy được vợ. Mà con gái tụi nó bây giờ cũng khôn bà cố. Mấy thằng như con đứa nào đó.

Há há, nó coi phim bậy rồi... tự làm mỗi ngày đó chú. Ghiền có vợ lắm rồi. - Một gã khả ố chen ngang.

Tao đã nói tụi bay, không được hỗn với thầy à nghe. - Người lớn tuổi lại quát.

Gã vừa nói không chịu thua.

Tui nói thiệt chớ bộ. Gái gú thằng nào hồng ghiền. Nhưng ở đây, giờ muốn kiếm một em đứng đường cũng hồng có. Tụi nó lên thành phố hết

rồi. Còn lại toàn mấy bà già vú mướp thôi.

Lập tức, trí nhớ kéo ông về cái hốc tường sân vận động. Cô gái ấy, biết đâu cũng có xuất phát điểm từ một nơi nào đó giống nơi này. Những cuộc dạt phiêu lòng vòng, lẫn quẩn. Ông thoáng thấy trong giọng điệu của gã trai, có chút gì đó định kiến với cái gọi là “thành phố”.

Thành phố hay tỉnh, đâu cũng vậy thôi mấy anh. Người dưới này muốn lên trên. Người ở trên lại tìm cách đi. Người đã đi lại muốn quay về. Lòng vòng như đám kiến hết.

Thầy nói đúng, tui từng ở thành phố về chớ đâu - Người lớn tuổi nhất gục gục, ực ly mới.

Vậy sao? Xưa ở trên, anh ở đâu, làm gì?

Tui đi học, cũng được ba năm. Rồi kiếm việc ở trên không nổi. Phần nữa tui con lớn, ông bà già kêu về, thế là về lại đây. Về đây, cái nghề tui học hổng nơi nào cần. Rốt cuộc bỏ ngang, đi làm xưởng cửa. Xưởng cửa đóng cửa vì hết rừng, hết gỗ, tui theo tàu cá. Chủ tàu cá bán tàu, tui lại đi làm vườn. Mười mấy năm lòng vòng vậy rồi đó thầy.

Hóa ra ông ta là người có học, nên cách ăn nói, vị thế cũng khác đám đàn em.

Vậy gia đình anh giờ sao. Có ổn không?

Vợ tui nó chết rồi. Đạp xe đi bán bắp ngoài lộ này, bị xe ben cán chết. Tui có thằng con trai, cũng mười mấy tuổi rồi, suốt ngày lang thang, uỳnh lộn. Tui lo cày, không coi được nó - Ông ta nói chuyện khổ đau động trời với giọng khô khốc, chẳng hề tránh né.

Không khí chợt lắng lại. Ông biết, người đàn ông này không thể nào vô cảm. Có chăng, mọi trầm uất đã bão hòa, trượt trên trái tim lì chai, bầm dập của ông ta. Ông muốn nói, tôi cũng chẳng hơn gì ông. Nhưng hai nỗi đau phần nhiều khác biệt, chẳng dễ gì chia sẻ, an ủi cho nhau, nên lại thôi.

Chiếu rượu lạng dài thêm một lúc.

Còn mấy chai? - Người đàn ông quay qua gã trúng số.

Hai chai nữa. Cửa hết luôn đi ha.

Hết chớ sao.

Giật mình với tử lượng của họ, nghĩ ngày mai mình còn phải lái xe, ông nhóm người lên.

Mấy anh ở chơi vui vẻ. Chắc tôi phải về nhà trọ, sợ họ đóng cửa.

Mới mười giờ, thầy không được đi đâu hết.

Ông nhìn lại đồng hồ, đắn đo. Một cuộc nhậu lạ lùng, từ trên trời rơi xuống. Ông như ở xa mà lại gần. Ở gần mà lại xa. Mình có thể định cư nơi đây, sống cuộc đời như những người này? Câu hỏi vừa đặt ra, phủ định đã tất yếu. Ông không có kỹ năng để sống cuộc đời của họ. Thoáng nghĩ về đứa con nơi phòng trọ, giữa những tiện nghi công nghệ, ông liên tưởng nó với đứa con trai của người đàn ông kia. Cùng một nỗi đau, mất mát và tan nát. Nhưng cũng như hai người cha, chúng chẳng có gì gần gũi, tương đồng.

Người đàn ông lại hát. Tiếng hát như nhựa càng lúc càng vang vọng, xuyên nẻo lộ dài. Ông nhúng mình trong cảm lạnh, uống không từ chối bất cứ ly nào đến tủa. Một vài ánh mắt khó chịu nhô ra từ những căn nhà mặt tiền. Nhưng có lẽ họ đã quá quen với cảnh này, nên chẳng ai lên tiếng nhắc nhở.

Ông gần như trở lại cảm giác tỉnh nguyên, khi chai cuối cùng trút hết xuống ly. Cuộc nhậu tàn, đồng nghĩa ông không còn bao giờ gặp lại những con người này nữa. Không số điện thoại, không danh thiếp đổi trao, đây hằng huyệt.

Ông chủ động bắt tay từng người. Đám thanh niên lão đảo, vương vất dưới ánh đèn khuya, tản dần vào mấy con hẻm. Người đàn ông đứng tuổi khoác vai ông.

Tui đưa thầy về nhà trọ.

Thôi, tôi ở cũng gần đây. Không dám phiền anh.

Tui buồn lắm thầy à. Buồn lắm. Để tui kiếm chỗ nào, ngồi uống tiếp cùng thầy - Đến phút chót, dường như mọi ẩn ức trong ông ta mới hiển hiện.

Ông bắn khoăn.

Tôi cũng muốn vậy lắm. Nhưng sáng sớm mai phải đi rồi. Tôi còn đứa con, đang ngủ một mình trong phòng trọ. Có lẽ anh về nghỉ đi. Nếu trời còn

cho duyên, anh em mình sẽ còn gặp lại nhau ở một nơi nào đó.

Chắc dưới đó phải không thầy? - Người đàn ông bật cười khùng khục. Có lẽ ông ta đã say lắm.

Một dòng lệ bất thần rỉ ra nơi khóe mắt người đàn ông. Không biết do cười hay do khóc. Ông ta như hoảng hốt, giật mình, vội vã đưa tay quệt ngang. Không thêm một lời nào nữa, cái bóng hiu hắt quay đầu ngược hướng ông về phòng trọ. Ông đứng nhìn theo một lúc, trước khi quay đi theo hướng của mình.

Trong giấc chập chờn, ông thấy cổ họng mình khô khốc. Hiếm hoi mới có lần ông uống rượu, dường như loại đồ uống này khiến người ta mất nước nhiều hơn dùng bia. Mấy lần ngồi dậy, nhưng trong phòng không có tủ lạnh, thùng nước lại để quên dưới xe, ông đành nằm xuống. Cơn khát khiến giấc ngủ ông lay lắt. Khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ một lúc lâu, hơi nóng tỏa nhiệt trên da mặt, ông mới tỉnh hẳn. Giấc đầu ngày bù cho giấc đêm.

Con gái không có trong phòng. Đoán nó chỉ lòng vòng đâu đó, sau khi rửa mặt, ông ra ban công đứng hút điếu thuốc đầu ngày. Hết điếu đầu, qua điếu thứ hai, chưa thấy con lên, ông hơi lấy làm lạ. Lăn xuống gác, tầng trệt vắng hoe. Bà chủ cũng chẳng thấy đâu. Ông rút điện thoại, bấm tìm số con. Những tiếng tút dài, câm lặng. Ông bắt đầu hoảng. Hốt hải lao ra nhìn hút đoạn phố, suốt đầu dưới đầu trên, ông chẳng thấy bóng con đâu. Bỗng máy rung.

Con đang ở trong xe.

Đầu gối ông nhũn ra.

Con khiến ba hết hồn. Sao lại ra xe ngồi? Vô đi ăn sáng cùng ba.

Con không ăn đâu. Ba cứ đi đi.

Chắc lại một cơn trái gió trở trời tuổi mới lớn. Ông đành ra chỗ đậu xe. Con gái ngồi co ro nơi băng sau. Gương mặt lăm lì, má còn hoen mấy vệt nước.

Con làm sao thế?

Không có gì hết.

Rõ ràng ba thấy con vừa khóc xong, ngó gương chiếu hậu mà coi.

Con không khóc.

Con phải cho ba biết điều gì vừa xảy ra chứ. Ba không thể yên tâm khi thấy con như vậy.

Con nói rồi, không có gì hết. Ba đi ăn sáng đi, con ngồi đây đợi ba.

Nếu con chưa nói, ba cũng sẽ đứng đây, chẳng đi đâu cả.

Sao ba biểu, luôn tôn trọng những chuyện riêng tư của con?

Đây là chuyện tình cảm riêng tư à?

Không phải.

Thế thì là chuyện gì?

Con gái ông bậm môi, bất ngờ nảy lên.

Mẹ vừa gọi cho con. Con nói đi chơi xa. Mẹ bắt con về ngay lập tức.

Ông hoảng.

Cho đến phút chót trước khi đi, con vẫn không nói với mẹ sao? Ba đã dặn con, đằng nào cũng phải nói cho mẹ biết mà. Con thấy đó, ba không tiện nói chuyện trực tiếp với mẹ.

Con vừa mới nói đây thôi. Mẹ điên lên. Mà ba thấy đó, tới hôm nay, đã cả tuần lễ rồi, mẹ mới biết tới sự vắng mặt của con ở nhà.

Tại sao lại như vậy chứ? - Ông bất lực vò đầu.

Có lẽ, chủ yếu mẹ điên lên là do con đi cùng ba. Chẳng hiểu sao mẹ lại thù ba đến vậy?

Ba cũng chẳng biết nữa. Ba không hề giành giật với mẹ quyền được nuôi hai con. Dù ba có thể giành. Cho con theo lần này, cũng chỉ là một chuyến con đi chơi với ba thôi mà?

Con biết tính mẹ. Thứ vượt trước cổng nhà thì chẳng sao, nhưng có bà ve chai ghé lượm, mẹ sẽ chửi ầm lên.

Rốt cuộc ý mẹ là sao?

Mẹ nặng nạch bắt con trở về. Chỉ có vậy thôi.

Thiệt tình, nếu việc xảy ra như vậy, ba càng khó nghĩ khi để con theo ba.

Kệ đi. Đây chỉ là lúc mẹ... lên cơn thôi. Con nói rồi, nếu ba bắt con quay về, con sẽ tự tử.

Con đừng nhắc lại cái điều đen tối ấy nữa.

Con dám cá với ba. Ba cứ cho con theo. Mẹ sẽ chẳng gọi lại đâu. Trừ khi mẹ... sức nhớ ra. Lúc ấy con cũng sẽ nói với mẹ, nếu mẹ bắt con về, con sẽ tự tử.

Ông mở cửa xe, ngồi phịch xuống ghế tài. Tính cách vợ ông dường như thay đổi hoàn toàn sau biến cố. Không loại trừ cô đã vướng phải những bất ổn, tới mức bệnh lý về mặt tinh thần. Cô cay nghiệt, nhiều khi điên loạn. Tất cả đều tan nát.

Ông sợ, nếu đẩy tình hình tới mức căng thẳng hơn, đến lượt con gái cũng sẽ vượt qua ngưỡng chịu đựng tinh thần. Nó đang ở cái tuổi bấp bênh, ngột nghèu của xúc cảm. Cần tiếp tục hành trình, để mọi thứ lắng xuống rồi tính sau.

Thôi, tạm để mọi việc như thế đã. Mẹ biết con đi cùng ba là được rồi. Giờ ba con mình đi ăn sáng.

Con nghĩ nên đi luôn. Ăn sáng rồi quay lại nhà trọ này à?

Ừ nhỉ. Vậy mình đi luôn. Dọc đường, nếu thấy cái quán nào hay hay sẽ tập lại vậy.

Ông trả phòng trọ. Thị trấn lưu trú đầu tiên trong chuỗi hành trình lùi sau tay lái, với một chút nao lòng. Ông rà côn chậm chậm khi ngang qua khoảng hè phố hồi đêm. Dấu vết cuộc nhậu vẫn còn đó, chưa ai dọn dẹp. Những mảnh lá bàng dùng làm chén, bịch ni lông, mấy cái vỏ chai nhựa đựng rượu. Những người đàn ông ấy, hẳn giờ đã bắt đầu một ngày mới. Đơn điệu, nhạt nhòa, vô vọng.

Đêm nay chắc mình ngủ lại thành phố biển. Ba sẽ kiếm cái khách sạn gia đình mình từng lưu trú, từ khi con còn rất nhỏ. Ý con sao?

Tùy ba thôi. Mà tại sao lại phải ở cái khách sạn đó? Ba vẫn hoài niệm à?

Đừng vì những tan nát hôm nay mà phủ nhận hôm qua. Nhiều khi quá khứ chính là nơi ba quay về ăn náu, những lúc quá buồn. Nhớ lại nụ cười của mẹ, của hai anh em con, ba vẫn thấy ấm áp.

Con thấy, chỉ tổ buồn hơn.

Có lẽ vậy. Ba già rồi, sống bằng quá khứ. Con còn trẻ, sống với tương lai.

Thôi ba chạy nhanh lên đi. Con đói bụng rồi.

Thay vì đưa cái CD cho ông, con gái mở nhạc từ điện thoại, gắn cặp phone lên tai. Quãng đường lại chia đôi. Ông một mình lầm lụi cùng tay lái.

Khi mặt trời lên chéo, biển bất ngờ hiện ra. Bao nhiêu năm rồi ông mới lại nhìn thấy biển từ một khoảng cách gần đến như vậy. Bật lên một tiếng reo, ông quay lại phía sau:

Biển kìa con.

Con gái gỡ cặp phone khỏi tai.

Gì vậy ba?

Biển, biển kìa con.

Ba làm con hết hồn. Nhớ ngó tìm cái quán nào nha ba.

Hơi hăng, song biết con quả thực cũng đã đói, ông chú ý hơn trong việc tìm một cái quán ven đường.

Ngay chân sóng, một mái lá được dựng lên, với bảng hiệu quán ăn hải sản. Ông tấp vội tay lái vào. Con gái nhồm dậy, mau chóng gỡ cặp phone khỏi tai.

Giờ này có lẽ bữa sáng cũng thành bữa trưa rồi. Mình vô nghỉ ngơi luôn nha con. Ba bốn giờ sẽ chạy vào thành phố cũng không muộn.

Sao quán vắng vậy ba?

Có lẽ cũng còn hơi sớm.

Theo kinh nghiệm của con, quán nào vắng, thường đồ ăn không ngon.

Nhưng vị trí của nó thơ mộng quá. Mình cứ vô đại coi sao.

Bàn kê sát dải cát, chỉ qua một liếp ngăn. Những tảng đá khổng lồ dựng kề mép sóng. Gió thổi đầy ngực.

Ông nhường con gái thực đơn.

Cứ kêu thoải mái nha con. Đây là bữa đầu tiên mình thực sự thư giãn. Ăn xong có thể ngủ tí xíu trên ghế bố này.

Ba không cần phải tiết kiệm sao?

Ông bật cười.

Cũng chẳng tới nỗi đâu. Chừng nào sắp hết tiền, ba sẽ đưa con về ngay.

Đồ ăn được mang ra khá chậm. Con gái ông liên tục nhìn vào phía bếp. Sau cả nửa giờ, các món mới lần lượt được bưng lên.

Qua vài miếng đầu, ông chẳng biết mọi thứ ngon hay dở. Việc ăn uống đối với ông chưa bao giờ mang tính khoái cảm đời sống. Thậm chí nhiều khi nó là cả một cực hình. Những ngày ở phòng trọ, hễ phải mặc áo quần, cất bước ra tiệm ăn đầu hẻm, ông vô cùng ngao ngán. Nhiều lần ông ních đại một chai nước cho qua bữa.

Đồ ăn thế nào con?

Hơi tệ.

Thật thế sao? Ở đây giáp biển mà?

Chắc do họ nấu quê quá. Chẳng biết nêm gia vị gì cả.

Con có rành nấu ăn không? Ý ba là sau này đó.

Con không biết nấu, nhưng hồng lẽ hồng biết ăn sao ba?

Ba chịu thua khoản ăn uống. Cả một thời, có gì để ăn đâu, nên khẩu vị mình nó cũng chết theo luôn rồi.

Mỗi món con gái chỉ lướt qua một chút, ông lại thiên về uống bia, nên mọi thứ còn dư đầy bàn.

Con ráng ăn thêm đi.

Con ngán rồi.

Đành để lai rai vậy.

Con ra ngoài kia chụp hình chút nghe ba.

Con gái rút điện thoại, nhảy qua miếng liếp xuống bãi cát. Uống hết lon bia, ngồi một mình cũng chán, ông lững thững theo con.

Con gái ông tạo dáng, nhờ ba bấm một loạt hình qua điện thoại. Nó đã thành thiếu nữ thực rồi. Bóng dáng cô hiển hiện qua từng cử chỉ của nó. Nụ cười đầy nắng và tóc lùa đầy gió.

Bả làm gì vậy ba?

Nhìn theo hướng con gái chỉ, ông thấy bóng một người đàn bà đang lúi húi với cái xô kê ngay ghềnh đá.

Hai cha con lại gần. Dưới vành nón rách tưa, gương mặt người đàn bà đen quắt. Bà ta đang lùa một cái đục vào mép đá.

Cô cạy gì vậy? - Con gái ông hỏi.

Hào đó cô.

Á à, con vừa ăn xong. Giờ mới biết hào sống như vậy. Một ngày cô cạy được nhiều không?

Ít lắm. Thứ này, giờ ngày càng hiếm. Chẳng hiểu tại sao. Hổng có đủ kiếm gạo đâu cô ơi. Họ bán cho khách thì mắc, chớ thâu lại của tui tui rẻ bèo à.

Có tiếng gọi:

Má ơi.

Một thằng nhỏ lao ra từ cái căn nửa lều, nửa nhà mọc lên sau ghềnh đá. Có lẽ vùng này thường có bão. Nên mọi thứ, hoặc phải xây thật kiên cố, hoặc cất lên một cách vô cùng tạm bợ, để mau chóng dựng lại sau khi bị thổi bay. Tay thằng nhỏ cầm một cái vỏ ốc, trên mình duy nhất chiếc quần đùi. Thấy cha con ông, thằng nhỏ khựng lại, ánh mắt dè chừng.

Vô đi, nắng đó. Mà lại bệnh rồi khổ tao - Ngược lên hai cha con ông, người đàn bà thờ dài - Nó mới bị đau bụng, phải đưa lên tới tỉnh, nằm cả tuần. Nhà tui muốn chết luôn vì nó đó. Làm còn không đủ sống, đổ bệnh một cái chỉ có cách đi vay nợ, rồi trả tới cả đời thôi.

Thằng nhỏ bước thụt lùi. Chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ nó có thể nhiễm thêm nắng gió. Ông nghĩ, bệnh đau bụng hẳn do một nguyên nhân nào đó khác, nhưng lòng không khỏi ngổn ngang trắc ẩn.

Kéo con gái ra một quãng, ông thì thầm:

Ba có nên đưa thằng nhỏ ít tiền mua quà không con?

Nó có biết xài tiền không mà ba đưa?

Chắc biết chứ.

Đi vòng qua tảng đá, tránh để người đàn bà nhìn thấy, ông bước vội theo thằng nhỏ. Khi đã chặn ngang trước mặt nó, ông rút bóp, đưa ra một tờ bạc.

Bác cho con ít tiền mua đồ chơi.

Thằng nhỏ nhìn ông đầy hoảng hốt. Nó lách ngang, tìm lối chạy. Qua khỏi ông một quãng xa, ngoái đầu ngoặt lại, sắc mặt nó vẫn chưa tan vẻ sợ hãi.

Ông không hiểu lý do nào, để nó có những biểu hiện như vậy. Có lẽ mình quá xa lạ với nơi đây.

Không dám nhìn lại người đàn bà thêm một lần nữa, ông cúi đầu như trốn chạy khỏi ghềnh đá. Nhìn mớ đồ ăn còn lại trên bàn, ông mau chóng tính tiền, dẹp luôn ý định nghỉ ngơi.

***

Tấp lại lề đường hỏi mấy lần, cái địa danh đầy tính cũ xưa, ông mới mơ hồ nhận ra chốn ấy. Tất cả đã thay tên đổi họ. Trên những bản đồ du lịch mới nhất, hẳn nhiên mọi thứ cũng đổi thay theo. Khối nhà năm lưng chừng núi, mặt hướng ra phía biển. Nó đã trải qua nhiều luân chuyển, với mấy phân đoạn lịch sử. Khởi đầu, một khách sạn tư nhân. Kế đó, biến thành nhà nghỉ cho viên chức, loại viên chức cỡ ông, nên thưở ấy nó xuống cấp trầm trọng. Nước thiếu, điện chập chờn, giường ngủ trải chiếu và toilet vàng khè. Thế nhưng với gia đình nhỏ của ông, tất cả như một thiên đường. Và giờ, nó khoác một vẻ ngoài sang trọng đến lạnh lùng, xa cách. Nếu không vì một chút hoài niệm, ông sẽ không thể can đảm đặt chân vào cổng.

Cô có thể xếp cho tôi cái phòng, ở dãy phía sau, mặt quay ra núi đó?

Tụi cháu còn phòng hướng biển. Giá cả cũng không chênh nhau mấy. Hay chú chọn phòng hướng biển cho đẹp?

Phòng hướng biển dành cho ban giám hiệu với gia đình họ. Tụi tôi chỉ được ở phòng phía sau thôi.

Ý chú là sao?

Ông giật mình, tự bật cười.

À, tôi quên đi mất, mãi nhớ chuyện ngày xưa. Cách đây gần hai chục năm tôi đã ở khách sạn này, với cái phòng quay về hướng núi.

Cô tiếp tân bật cười theo.

Chú có nhớ cụ thể phòng nào không? Nếu còn, cháu sẽ xếp cho chú?

Giờ tất cả khác quá rồi. Chắc phòng ốc cũng chẳng còn đánh số như cũ nữa. Mà làm sao tôi nhớ nổi số. Cô cứ xếp cho tôi theo hướng ấy là được.

Con gái đứng cạnh cũng mუმ mუმ cười với những biểu hiện từ ông.

Đẩy cửa vào phòng, nhìn quanh quất trước sau, ông nhú mày.

Hình như đúng cái phòng này con ạ. Ban công phía sau, có vạt núi kia đập ngay vào mắt. Chỉ có điều cây cối giờ đây trơ trụi hơn trước. Ba nhớ thuở ấy, sườn núi xa hơn đó, còn nhiều cổ thụ lắm.

Ba cứ hoài niệm đi. Thực sự con có nhớ gì đâu.

Đúng, hồi ấy con còn được ba địu sau lưng. Anh con chạy lúi cha lúi chúí, vấp té không biết bao nhiêu lần.

Sao trong đầu ba chứa nhiều thứ cũ xưa quá vậy?

Ừ, ba đã nói, ba già rồi mà. Con có đi dạo với ba một chút không? Nếu bây giờ ăn tối ngay, kể cũng hơi sớm.

Ba cứ đi đi, con ngủ một lát.

Ông lững thững trước mặt tiền đầy cỏ hoa. Những bảo vệ, tiếp tân đồng phục tất bật đón khách mới. Vẫn lối đi này, khi xưa đầy lở lói. Những tảng đá hộc bung ra. Bê tông vỡ vụn, trộn cùng lá chết, rêu xanh. Ông một bên, cô một bên, con trai ở giữa, con gái địu sau lưng. Đúng hình ảnh một gia đình hạnh phúc.

Ông còn nhớ, trước chuyến đi, hai vợ chồng phải chạy mượn mãi mới ra được một đôi giày tây cho ông. Suốt bao năm trời chỉ mang dép, thậm chí dép đứt hàn lại, kể cả khi lên lớp. Chẳng lẽ du lịch cũng thế. Đôi giày mượn khá chật, sau một ngày khập khểnh, gót chân ông bị mép giày phía sau cửa đứt, bước đi như cực hình. Nhưng nếu bỏ đôi giày ra, ông chỉ còn cách đi chân không, dép đã để ở nhà. Suốt mấy ngày, đôi giày trở thành nỗi khổn khổ, đầy ám ảnh, đối với ông.

Mắt lại muốn rưng rưng, ông phải mời điều thuốc mới, rít mấy hơi thật dài để trấn tĩnh. Cái mũi đất nhô ra biển, phía xa kia, bao năm trời tồn tại trên bức hình lưu niệm treo nơi phòng khách. Núi vẫn còn đó, sừng sững đóng đinh vào trí nhớ ông. Riêng bức hình, chắc cô đã gỡ bỏ rồi. Bữa chuyển nhà, ông không có mặt. Phần đồ đạc của riêng ông, cơ bản chỉ có mấy tủ sách. Ông đã nhờ hai con nói mẹ chuyển giúp theo.

Con gái bất ngờ xuất hiện.

Con chẳng ngủ được. Hay mình đi ăn tối luôn đi ba.

Ừ, ăn xong cũng còn sớm, ba con mình ra ngồi quán cà phê nhé. Ba nhớ, cách đây khoảng vài trăm mét, có cái quán cà phê bên sườn núi. Thuở

ấy, lần đầu tiên anh con được ăn kem ly đó.

Ba với con, hai người ngồi quán cà phê?

Thì sao chứ?

Ba thấy có... hơi kỳ cục không?

Sao lại kỳ cục? À à - Ông sức nhớ - Chắc con sợ người ta hiểu lầm. Buồn cười nhỉ. Giờ nó vậy đó. Con nhạy bén liên tưởng, chứ ba nhiều khi không nghĩ tới đâu. Nhưng không lẽ, suốt cả hành trình, ba với con sẽ không bao giờ vô chung một cái quán nào đó?

Quán cà phê ven biển, nơi thành phố du lịch, trong một buổi tối nó khác chứ ba.

Ông lặng lẽ cười buồn.

Suốt bữa ăn tối và cả đêm ấy, ông như người lẫn thẩn. Con gái quay qua làm bạn cùng game điện thoại và đi ngủ sớm. Cái ban công phía sau phòng mờ mịt khói thuốc, gió biển thổi vòng qua sườn núi cũng không xua đi kịp. Đốm đỏ lập lòe diu ông qua từng trang hồi ức. Tất cả đã đổi thay, đã cuốn tới, chỉ mình ông ngồi lại, hay lạc sang một nẻo khác của cuộc đời.

Những ngày mới đột nhiên nóng hập, dù theo lịch đã vào mùa đông. Dải duyên hải thuần một sắc trắng, pha chút vàng rơm, không phân định sỏi đá hay cây cối. Lâu lâu, một khoảng biển xanh ngắt lộ ra. Ông lái chậm. Máy lạnh trong xe được con gái đề nghị mở suốt ngày. Ý tưởng ngỏ cửa đón gió biển của ông đành nhượng bộ theo ý con. Ông cảm thấy tiếc, khi không hòa nhập được trọn vẹn với cái nắng, cái gió ngoài kia. Chỉ khi hai cha con mở cửa xuống đường, vận động đôi chút, ông mới cảm nhận được cái nóng rần rật trên da mặt.

Sát mé lộ, một cánh đồng nằm trong thung lũng, giữa hai vách núi đá dựng ngất. Ông không hiểu người ta có thể canh tác gì trên đó. Bóng một người đàn ông đen thẫm, lăm lăm theo sau con bò gầy guộc, cày trên những luống cát khô. Ông muốn lại gần hỏi thăm câu, nhưng sợ người đàn ông sẽ gián đoạn công việc, thêm con gái ngồi trong xe hẳn tỏ ý mỗi mệ, nên lại thôi. Đứng chùng nửa phút, mồ hôi bắt đầu rịn ướt áo ông. Hút hai đầu con lộ, những luồng hơi run rẩy dưới hiệu ứng của sức nóng. Ông nấn ná, mở lại cửa xe.

Ba muốn lái loanh quanh, tìm một cái nhà trọ đâu đó trong khu vực này.

Ở đây liệu có nhà trọ không ba?

Ba đoán, ở đâu cũng có thôi, quốc lộ mà, thiếu gì người lữ độ đường.

Vùng này kinh khủng quá ba. Giống như sa mạc vậy.

Ba đã đọc đâu đó, vùng này còn khô hơn cả sa mạc.

Thành phố phía trước còn xa không ba?

Chắc cũng không xa lắm. Nhưng tự nhiên ba muốn ở lại vùng này một đêm. Chúng ta sẽ trải nghiệm đủ hết, biển, núi, đồng bằng và cả... sa mạc

nữa chứ?

Tùy ba thôi.

Trời ngả chiều, vẫn không có dấu hiệu sức nóng giảm bớt. Ông thấy bên mé phải bóng dáng một tòa tháp cổ, bèn nhả chân ga.

Ba con mình lên đó chút không con?

Cái gì vậy ba?

Một tòa tháp cổ.

Ghê quá à.

Con... sợ ma sao?

Con gái ông ngược nhìn đoạn đường dẫn lên tòa tháp, ngập ngừng.

Thôi, ba lên đi, con... ở lại coi xe.

Chỉ sợ con sốt ruột.

Ba cứ lên, pin điện thoại của con vẫn còn.

Những vạt xương rồng dựng đứng hai bên lối dẫn lên tòa tháp. Tịnh không một bóng người. Song không hoàn toàn hoang phế. Mới vài chục mét, ông phải dừng lại thở. Mồ hôi đổ từ gáy xuống tận bắp chân, nhóp nhép trong giày. Nhưng càng lên cao, gió càng mạnh khiến cái nóng giảm bớt sự khó chịu.

Tòa tháp nằm giữa đỉnh đồi. Biển tạo thành một vòng cung xanh ngắt, nối với chân trời xa ngút. Vài cụm dân cư lác đác, ẩn sau mấy vệt cây cối hiếm hoi dưới tầm mắt ông. Một thân cổ thụ vạm vạp lạ kỳ uốn trên khoảng đất sau tháp, tỏa bóng râm loi lè lên tường tháp đã ngả chiều. Ông ngồi phịch xuống một tảng đá lớn dưới bóng cây.

Màu gạch cam kia đã trường tồn bao thế kỷ? Trải qua những biến thiên nào của lịch sử? Ông trầm ngâm chạm mặt dấu tích xa xưa, hơn nửa đời chỉ thấy trên sách báo.

Lòng tháp mát dịu, mờ ảo những phiến gạch nối nhau, lẫn dần vào thẳm sâu, xa hút phía trên. Tịch liêu, u ẩn bao trùm.

Đảo một vòng, ông thấy bóng chiếc xe dưới đường như xa lạ. Việc trở lại với nó, sẽ cắt đứt một giấc mơ ông chưa từng được trải nghiệm bao giờ. Bấm điện thoại, ông gọi con gái.

Này con, lên đây một chút đi. Đẹp tuyệt vời.

Làm biếng quá à ba.

Con sẽ không bao giờ thấy lại được cảnh này đâu.

Có gì trên đó vậy ba?

Thì tòa tháp và... biển.

Vậy có gì lạ đâu?

Thôi được rồi.

Ông thở hắt ra, cúp máy. Mặt trời xuống dần trên rặng núi phía tây. Giá đêm nay có thể bỏ chiếc xe dưới chân đồi, dựng cái lều bạt mang theo để ngủ lại dưới chân tháp, nghe ngàn năm liêu tịch vào khuya. Một lần nữa, ông thở dài, không khỏi tiếc nuối cho hành trình, đã bị thay đổi ít nhiều theo dự định.

Con gái ông gọi:

Ba làm gì trên đó lâu quá vậy?

Tại sao con không lên cùng ba? - Giọng ông không được đồng tình.

Con đói bụng rồi. Trưa nay mình ăn sớm.

Chờ đó chút đi, ba sẽ xuống.

Lẹ đó nhen ba.

Trên quãng đường đi xuống, ông có cảm giác mình vừa đánh mất một thứ gì. Suốt hành trình này, mỗi giờ qua đi, sẽ là mỗi giờ mãi mất, bởi nó không thể lặp lại như nhịp sống thường ngày.

Ông đập cửa xe hơi mạnh.

Ba chán con quá, phải tập khám phá, trải nghiệm đi chứ. Đây là một di tích gắn liền với cả đoạn dài lịch sử đó.

Con gái ông chọn giải pháp im lặng, không đáp. Dường như con ông có nỗi bức dọc riêng mà ông thoáng nhận ra.

Con sốt ruột à?

Chứ sao nữa. Ba lên đó cả tiếng.

Không muốn đẩy tình trạng tới căng thẳng, ông thở dài.

Giờ ba kiểm chỗ để con ăn. Chắc sắp có một cái thị trấn nào đó phía trước rồi.

Một thị trấn không xa biển lắm, ông nhắm chừng thế, năm lẻ loi ven lộ. Có cả nhà trọ, những dãy quán dành cho khách lữ hành.

Ông tắt xe mé đường, hỏi một người đàn ông chở sau lưng sọt cá.

Đây gần biển không anh?

Queo phải nửa cây số.

Trong đó có nhà trọ không?

Có chớ - Ông ta cười, khóe mắt chân chim, hàm răng lỏng chỏng, rất khó đoán tuổi.

Ông cảm ơn, quay sang con gái.

Trọ ngoài lộ, ba không thích lắm. Hình như toàn cánh xe tải đường dài. Mình chạy sâu vô trong một chút, gần biển hơn, được không con?

Tùy ba thôi.

Căn nhà trọ bề thế, hơn hẳn những gì ông tưởng tượng. Đậu xe, tắm rửa qua loa, ông háo hức muốn dạo một vòng quanh khu vực. Nhưng con gái than đói liên tục, ông đành chọn giải pháp đi tìm quán ăn.

Cái tụ điểm dân cư nửa làng chài, nửa thị trấn này hóa ra không tệ lắm về mặt dịch vụ. Hàng quán với đầy đủ các món ăn, bia, rượu, trái cây. Khác hẳn hình dung ban đầu của ông về một sa mạc bên đường.

Ông gọi một chai bia, lim dim dưới bóng dừa nhìn ra mặt sóng. Bà chủ hàng to phệ, ngồi bên nồi nước lèo nghi ngút khói, dòm hai cha con về thăm dò.

Chú ở xa tới đây à?

Tôi đi ngoài lộ, thấy chỗ này hay hay, ghé ở thăm tí xíu. Đây là thị trấn gì vậy chị?

Chỗ này là xã thôi, nhưng có cái bến cá. Sáng sớm chú ra coi, tàu về nhiều lắm. Có cả tàu đánh bắt xa bờ.

Hèn chi tấp nập quá. Chắc hàng quán ở đây cũng phục vụ ngư dân đi xa về?

Đâu chỉ ngư dân chú. Dân vùng này cũng có, dân nơi khác tới làm mướn cũng có. Trong kia còn mấy cái vựa cá, xưởng chế biến hải sản lớn lắm. Mấy ông nhà báo ra viết bài hoài chớ chi.

Nhà cửa quanh đây cũng bề thế dữ.

Hồi đó vùng này nghèo lắm. Nhưng nhờ có dân đi nước ngoài mấy chục năm trước trở về. Họ đầu tư vốn liếng làm ăn, mở xưởng tôm cá này

nọ... Rồi mua đất đai, xây biệt thự, khách sạn... Vì vậy nên cũng đỡ.

Ông quay sang con gái, hỏi thật nhỏ:

Đồ ăn được không con?

Được, nhưng... không biết có dư không nữa? - Con gái ông liếc nhanh về phía bà chủ hàng.

Chắc chẳng sao đâu, con cũng phải tập dần - Ông cười khẽ - Thuốc đau bụng ba có mua, để trong xe kia.

Con gái ông cười, gật gật.

Trời sụp tối. Ánh đèn sáng rờ trên lối đi quanh co phủ đầy cát biển. Tiếng karaoke chọi nhau chan chát từ mấy dãy hàng quán vọng ra. Một không khí đầy lạ lẫm.

Ở đây liệu có cướp không ba? - Con gái ông móc chiếc điện thoại, dòm quanh.

Chắc không tệ như thành phố. Giờ ba con mình làm gì?

Chắc ba lại muốn đi lòng vòng, đúng không?

Có lẽ vậy.

Con mới ăn no, xóc hông quá à.

Nếu ở nhà trọ một mình, con có buồn không?

Chẳng sao đâu. Cần thì con chơi game, điện thoại, lên mạng. Một hồi rồi cũng buồn ngủ. Hên, ở đây có sóng. Không hiểu sao, từ hồi đi với ba, con cứ buồn ngủ hoài. Ở thành phố, con thức rất khuya.

Tuổi con là tuổi ăn, tuổi ngủ. Cứ ngủ thoải mái mới mau lớn. Phần nữa ngồi trên xe, không làm gì, cũng dễ buồn ngủ. Vậy ba đưa con về phòng trước nhé.

Đêm đầu tiên, ông cảm thấy khá tự do, để có thể ngồi một mình. Hàng quán không thiếu, nhưng giá có chỗ lai rai gần mé biển, để có thể nghe tiếng sóng.

Đám lá dừa phất ràn rạt trên đầu, mùi gió mặn nồng nàn. Ông dẫn bước, quyết tìm một cái quán ưng ý.

Quán mái lá, nằm hướng thẳng ra bãi cát ảo mờ, song chẳng thấy khách. Ông đang ngần ngừ, bỗng một cái bóng nhộm dậy từ chiếc ghế bố kê gần cửa.

Chú... anh vô nhậu chơi. Có nhiều hải sản tươi lắm.

Ông giật mình trước cô gái có lối trang điểm, phục sức hơi lạ so với người trong vùng. Thoáng bối rối, nhưng đã vấp lời mời của cô, ông không thể quay ra.

Ông chọn bàn gần mé biển nhất. Cô gái đưa tờ thực đơn. Vòng ngực đầy đặn, có phần hơi thái quá của cô lướt ngang mắt, khiến cái nhìn của ông vội sụp xuống.

Chú ở xa tới đây à? Ở hay thôi, em cứ gọi bằng anh cho dễ ha.

Ừ, cô cứ gọi anh cho dễ. Tôi từ xa tới.

Tư vấn xong cho ông vài món, cô gái quay vào gian trong. Ông chấp tay sau gáy, ngả mình xuống ghế bố. Vẫn có chút gì đó gượng gạo.

Cô gái quay ra, mở chai bia đầu, để trước mặt ông, cười nhẹ.

Quán bữa nay vắng. Qua bão, tàu họ đi hết rồi. Em ngồi đây, có gì anh kê nghe - Cô gái kéo ghế bố, một khoảng cách không xa lắm. Cái tầm không gian vừa đủ để ông cảm nhận một mùi hương đầy tính nữ loang loang trong gió.

Quán này chắc phục vụ ngư dân là nhiều. Họ hẳn nhậu dữ lắm?

Khỏi nói. Anh người thành phố phải không? Tới vùng này chi, chắc có mỗi mần ăn?

Tôi người thành phố, nhưng mần ăn chi, đi ngang đây thấy hay nên ghé chơi cho biết. Hình như cô cũng không phải người vùng này?

Đúng rồi, anh nghe ra giọng em hả?

Tôi không rành lắm đâu. Nhưng cũng thấy khang khác. Cô uống được bia không? Tôi mời cô một chai.

Thay cho câu trả lời, cô gái rời ghế, tìm một cái ly, chuyển qua ngồi đối diện ông. Mùi hương thoang thoảng khi này chợt đậm hơn. Ông giật mình với một liên tưởng đầy bối rối, nhưng cũng rất đời xa xăm nào đó.

Một vệt son môi đọng trên thành ly, sau khi cô gái uống lừng đặt phần còn lại xuống mặt bàn.

Anh đi một mình à?

Ừ- Ông gật, cảm thấy không cần thiết phải trả lời quá cụ thể.

Người trong thành phố ra đây cũng nhiều, nhưng em chưa thấy ai đi một mình.

Ừ, buồn buồn đi chơi một mình vậy thôi.

Thiệt vậy sao?

Không khí gần gũi giữa ông và cô chưa kịp hình thành, một nhóm thanh niên ào ạt tràn vào quán. Gần hết trong số họ ở trần, quần soọc dưới gối, áo vắt vai, cơ bắp cuồn cuộn, đen nhấy. Cô gái vội vàng bật dậy.

Qua cách đối thoại, đón tiếp, ông biết họ đã quá quen nhau. Một gã rì vai cô, hôn mạnh lên tóc. Tự nhiên ông thoáng hẫng trong giây lát, nhưng ngay lập tức, thấy mình vô lý.

Gần như từ phút đó, ông bị lãng quên, chìm ngìm trong sự ồn ào của đám trai bản địa. Kế họ, ý định ban đầu của ông cũng chỉ ở mức ngồi với mấy chai bia, nghe biển. Sự xuất hiện của cô gái vừa đây hẳn nhiên nằm ngoài dự kiến.

Ông lặng lẽ uống một mình, lâu lâu đưa mắt qua cái bóng đã nhập trọn vào vòng tròn bên kia. Cô chưa đôi bất cứ ly nào được cụng, ánh mắt như hòa lẫn giữa nước và lửa. Khi ông gọi chai bia mới, cô mau chóng đem tới và quay lại vòng tròn. Trong khoảnh khắc ấy, đám trai liếc sang ông. Song họ không thể hiện một thái độ khác lạ nào.

Ông đã uống đến chai bia thứ tư, vẻ chất chao của cô gái bàn bên như tiếp sang ông một tử lực khó lường. Càng lúc cái nhìn của ông càng bị vít chặt về phía cô. Có một khoảng chân không đầy ẩn ức, sâu thẳm trong ông, nó đang tạo áp lực ngược lên ý thức. Ông chao khỏi cái nửa trên của một ông thầy giáo đầy mô phạm, rơi vào khoảng cằn cào đơn độc, đã kéo dài dang dặc bao lâu phía dưới.

Khoảng ngực nâu trể nải, phập phồng qua từng ngậm bia ực xuống. Một vệt bọt vể dài từ khóe miệng, tràn xuống khoảng tối dưới cái cằm thon nhỏ. Ông thả ánh nhìn theo hướng mà bản năng đã lựa chọn cho nó. Gầm bàn vun dần những chiếc vỏ chai.

Khi ông quay ra từ nhà vệ sinh, nhóm thanh niên bàn bên như thể đã bốc hơi. Cô gái đang lom khom dọn mớ chén đĩa trên bàn. Mái tóc chảy

sang hai phía, lộ ra khoảng gáy có một hình xăm nhỏ. Ông giật mình, hơi thở ngạt phổi, miệng luống cuống.

Họ... họ đâu rồi hả cô?

Dạ, họ về, mai còn phải đi làm. Dân vùng này nhậu dừ, nhưng nghỉ sớm. Không như ở thành phố, có thể ngồi tới sáng luôn.

Cô từng ở thành phố à?

Em ở trên gần chục năm. Cũng mới xuống đây được ít năm.

Chắc tôi cũng phải về, để cô đóng cửa.

Anh cứ ngồi thoải mái. Quán này ba giờ chiều mới mở cửa, sáng ra đâu có khách nhậu. Nên các buổi sáng em cũng được nghỉ. Nếu anh buồn, em lại ngồi uống với anh, mai ngủ bù.

Ông tiếp tục thấy mình lấp bắp:

Nếu vậy... hay quá. Cô uống khá ha.

Hồi này anh ngó em uống à?

Ông càng thêm bối rối.

Ừ, cô ngồi ngay bàn bên mà. Tôi nghe họ mời cô hoài.

Dân biển mà. Họ vậy đó - Ông không hiểu ý cô đồng tình hay chịu đựng - Em uống riết rồi cũng quen. Nhiều khi buồn, em cũng ngồi uống một mình như anh vậy đó. À, anh chờ em tí xíu.

Cô quay ra, đặt trên bàn ông một đĩa mực nướng.

Người làm bếp nghỉ rồi. Anh dùng đỡ thứ này. Vậy chớ bắt mỗi lần đó. Cái này, em hùn nhậu với anh cho vui, hổng tính tiền đâu.

Thế còn chủ quán, họ có cần đi nghỉ không? À, hay cô làm chủ ở đây?

Trời, em làm gì có tiền mở quán. Ở đây có hai đứa, nhưng bữa nay nhỏ kia nghỉ bệnh. Em phụ trách, cũng tiếp khách luôn. Mở cửa, đóng cửa giờ nào do mình. Chỉ có dưới bếp người ta làm đúng giờ thôi.

Thế cũng kể như làm chủ rồi còn gì?

Sức mấy, làm thuê mà anh. Họ năm em đến từng chân tơ kẽ tóc.

Họ là dân vùng này à?

Không, ông bà chủ người đâu hổng biết, nhưng có một chuỗi nhà hàng trong thành phố. Họ liên kết với vừa hải sản ngoài này, đem hàng vô trong

đó. Sau thấy vùng này phát triển, họ mở quán luôn. Trước kia em cũng làm ở trông cho ông bà, sau được đưa ra ngoài này.

Ông biết mình không có khả năng hiểu thêm và cũng không có nhu cầu hiểu rõ hơn về cô.

Mới gần mười giờ khuya. Mấy quán karaoke ồn ào khi nãy, lúc này cũng đã tắt đèn. Ông thoáng nhớ về con gái. Hy vọng nó đã ngủ. Song mọi suy nghĩ lúc này của ông đều chợt nhòa, chợt hiện trong một mớ xúc cảm đầy hỗn độn, hòa cùng men bia. Thực sự ông không biết mình đã say, hay còn tỉnh táo để hưởng mọi hành động đi trong lẫn ranh có thể chấp nhận được. Thoáng khắc, ông muốn đứng dậy, tính tiền, quay ngay về phòng trọ. Liền đó, ông lại muốn ngồi đây, rũ bỏ mọi ràng nít về thời gian.

Cô gái kéo ghế, ngồi song song ông. Những ngón tay nhỏ nhắn, móng sơn màu hồng sáng, xé một cọng mực, chấm qua tương ớt, đưa sang ông.

Anh ăn thử, mực một nắng ở đây đó.

Ông giật mình, khẽ nghiêng người như muốn né trốn. Sau thoáng khắc bối rối, ông đón nhận cọng mực, miệng liên tục cảm ơn.

Cô gái với tay cầm ly bia của ông cùng lúc với ly của cô, tự cụng hai cái ly vào nhau.

Hết đi anh.

Sức uống của cô thật sự khiến ông phải e dè phần nào. Ông liếc nhanh số bia còn lại trong thùng. Nếu uống hết, chắc phải sang rạng ngày.

Anh đang đếm bia đó à?

Không, tôi chỉ sợ phiền cô.

Lâu lâu em mới được ngồi cùng một người ở trông ra đây. Cũng buồn lắm anh ạ. Vì nhiều việc cần cái, phụ thuộc người ta, em phải đi xa như vậy. Nhiều khi rầu rĩ rượi. Hồi trước còn ở chung phòng nhỏ bạn mới ra. Sau gặp mấy chuyện lục đục, con gái mà anh, hai đứa cũng thuê hai chỗ ở riêng. Đi làm không sao, chớ về phòng một mình, chỉ muốn đập đầu lên tường cho rồi.

Thôi thì... cô lập gia đình ở đây luôn đi, cho đỡ buồn. Vùng này cũng phát triển mà.

Cô gái nhếch miệng cười buồn.

Làm gì có chuyện đó anh. Dân ở đây, tuy khá rồi, nhưng họ cũng còn định kiến lắm. Cái nghề quán xá như em, sức mấy họ chọn làm đâu.

Một khoảng lặng đột ngột chiếm chỗ. Cô lại với tay cầm cả hai ly bia. Uống tiếp với em nào.

Mái đầu cúi xuống sau hớp bia gần cạn. Mùi thơm khi nãy đã ở sát gần bên. Gần đến độ choáng ngợp. Nhưng dường như cơn bồi hồi có một chu trình thấp cao nào đó như thể thủy triều. Ông nghe một khoảng mênh mông kéo ra từ đáy ngực.

Liên tục những cái chạm ly. Ông thấy mạch đập trên da mặt. Bia đã rót sang chai cuối cùng.

Có lẽ mình phải chia tay ở đây cô ạ. Sắp sửa sang ngày mới mất rồi.

Cô gái tỏ vẻ hơi hững hờ, nhưng sau thoáng khắc vẫn gật đầu.

Dạ, nếu vậy anh về. Mai còn lưu lại vùng này, nhớ ghé em chơi.

Cô gái đưa giấy tính tiền cho ông, tay cầm theo mấy cái ổ khóa.

Ờ, tôi quên đi mất. Giờ cô về một mình sao?

Thì còn về với ai nữa anh.

Tôi sẽ đưa cô về. Phòng trọ có xa lắm không? Tôi... tôi đưa cô gần tới nơi thôi là được rồi.

Nhưng em còn phải dọn dẹp tí xíu. Mấy cái bàn này thôi. Chén đĩa sáng mai có người làm tới rửa.

Đêm không có ai ở lại coi chỗ này à?

Quán mướn mặt bằng, có chủ ở đằng sau người ta lo bảo vệ luôn. Phần nữa vùng này cũng an ninh, không thấy trộm cắp gì.

Nhìn cái bóng cặm cụi thu dọn, ông cảm nhận rõ một nỗi cô đơn không thể khác từ cô. Lặng lẽ, ông bắt tay vào việc xếp mấy chiếc ghế, khiêng đám bàn vào góc. Cô không phản đối, dường như đã coi ông như một người bạn.

Ông chỉ nhớ con đường quanh co qua những khoảng đầy cát và gió. Hai cái bóng khắp khênh sóng đôi. Khắp khênh theo mọi nghĩa, từ những bước chân men ngấm, cho đến tuổi tác, hoàn cảnh sống.

Căn nhà nhỏ ngay sát đường, khi cô đưa tay mở khóa, ông vẫn không ngờ đã đến nơi.

Anh vào ngồi cùng em một chút. Trong nhà còn đồ uống. Em luôn có bia để uống một mình.

Ông giật mình đánh thót. Cùng lúc cửa phòng bật mở.

•

Ông vật vã, với những nỗ lực tận cùng tìm vào trong cô. Nhưng như kẻ lữ hành khát cháy, vừa nhìn thấy một ốc đảo trên sa mạc, gã lao tới và hăng mình mềm oặt, chúi nhủi dưới cát khô. Bao nhiêu lần quờ quạng đứng dậy, bấy nhiêu bận rơi vào khoảng không quay cuồng trước mặt.

Cô gái tìm mọi cách giúp đỡ ông, kể cả những khoảng dài ngồi dậy, khui một chai bia mới. Đôi môi, bàn tay. Khuyến khích, nỗ lực. Và bất lực.

Anh không thích em sao?

Em... em đừng nghĩ vậy?- Ông lắc mạnh đầu như con gà rũ nước mưa.

Anh hãy bình tĩnh.

Mọi thứ thoáng khắc sáng rỡ, tinh tảo và tuyệt vọng, ông bật dậy khỏi giường.

Không được.

Có thể anh đang say quá? Mình cứ thử giãn một chút, nói chuyện- Cô gái trườn lên, với một liều thuốc trong gói thuốc ông để đầu giường. Liều thuốc đầu tiên cô hút đêm nay. Dường như cô cũng đang bối rối.

Ông thu toàn bộ cơ thể rám nắng của cô vào tri giác mình. Hít một hơi dài, trấn tĩnh. Đóa hoa mềm mại ấy hiển hiện mà lửng lơ trên một cảnh cao ngay trước mặt ông. Ông nhún mình, bật nhảy. Vật vã. Và rơi xuống. Rơi xuống mãi.

Anh xin lỗi em. Anh không ngờ mình lại như vậy - Ông cay đắng thực sự.

Có thể một lúc nào đó thôi... Em thấy anh... không phải như vậy - Sự bối rối của ông lan sang cô gái.

Cảm ơn em. Thôi mình dừng lại ở đây, để uống tiếp.

Ông mặc lại áo quần, toàn thân run bắn. Kịp nhìn thấy nơi khoảng bụng mình những lớp da chảy xuống, đầy bệ rạc, ông nghe sự mất mát, hăng hao phủ trùm tâm trí. Hẳn cô cũng chẳng hứng thú gì về mặt thể xác,

khi tiếp xúc một người như ông. Có chăng, đó là một bóng dáng cạnh bên, trong căn phòng đơn độc này?

Tự tay khai chai bia mới, cô quàng quanh mình tấm mền mỏng, ngồi co ro trên giường. Căn phòng hẹp mịt mù khói thuốc của hai người.

Anh làm nghề gì? Hồi này em không tiện hỏi.

Anh... là thầy giáo. Về hưu.

Thiệt không?

Phút này anh giấu em làm gì nữa? - Ông lắc đầu vô định.

Hình như... lâu lắm rồi anh chưa gần ai? - Cô gái thoáng lúng túng -
Lúc đầu em thấy có vẻ anh... cũng thích mà?

Đúng, đã rất nhiều năm rồi, anh chẳng có ai để gần gũi.

Có thể tại vậy... nên anh không quen?

Anh cũng chẳng biết nữa.

Anh... không có... gia đình sao?

Anh... chia tay vợ lâu rồi.

Ông nhìn đồng hồ. Đã hơn một giờ khuya. Cảm thấy sốt ruột khi nhớ tới con gái.

Anh muốn về rồi phải không? Sao lại ngó đồng hồ?

Thực sự anh phải về - Ông bối rối, không biết xử trí ra sao. Mọi quan hệ lênh đênh. Quá tế nhị.

Cô gái dường như đọc được vẻ lúng túng của ông.

Em cần một người bạn đêm nay. Chỉ vậy thôi. Anh đừng hiểu thêm gì khác. Ngay phút đầu anh bước vô, em đã thấy anh không giống những người em gặp hằng ngày... - Cô kéo một hơi thuốc, thử rít vô, nhưng sặc.

Anh hiểu những gì em nói - Ông lắp bắp, không thực biết điều mình nói ra có như mình nghĩ - Ý anh là...

Thôi, anh về đi - Cô gái cắt ngang lời ông- Em tiếc, đã không... giúp được anh. Hay... nếu không kẹt, anh ở lại đây luôn đi.

Anh biết mình rồi... Anh không thể ở lại. Dù anh rất muốn. Anh cũng rất cô độc...

Anh cứ ra, khép cửa giùm em. Chút xíu em sẽ đóng.

Ông thần người. Cô gái lặn mình vào góc sâu chiếc giường, úp vạt mền lên mặt. Ông trườn lại, nắm bàn tay cô. Một bàn tay mềm lạnh, không run rẩy. Ông không biết sau vạt mền kia ẩn giấu nét biểu cảm nào. Ông không nghĩ cô khóc. Nhưng lại linh cảm, thực sự cô đang khóc. Cái khóc của cát, khóc khô.

Anh đã từng mơ ước, có một ai đó... như vậy... - Ông bần thần, lẩn thẩn.

Anh về đi, em... buồn ngủ rồi. Nếu mai còn ở lại đây, ra quán ngồi với em - Giọng nói dường như bình thản, khiến ông có thể quyết định dứt khoát bước ra cửa.

Ừ, có thể anh sẽ ở lại. Hẹn gặp em ngày mai.

Anh nhớ đường về không?

Làng này không rộng, chắc anh có thể đi được.

Ông khép cửa, áp tai vào cánh ván gỗ thêm một lúc. Tất cả im lìm.

Ông mở mắt, liếc đồng hồ, đã chín giờ hơn. Con gái không thấy trong phòng. Một mẫu giấy được chặn bởi cái điện thoại của ông: “Ba dậy trễ. Con ra ngoài ăn sáng, đi dạo dạo chút nghe”.

Đi dạo dạo, vừa đọc dòng chữ ấy, mọi hình ảnh đêm qua lập tức ập về, hiển hiện trong ông. Một nỗi nhớ, một khoảng buồn mênh mông, rút sâu từ đáy ngực. Cùng đó là cay đắng. Bằng trí tưởng tượng và thể trạng đã phục hồi sau giấc ngủ, ông thử tìm lại cảm giác đêm qua. Tất cả là sự thực.

Ông vào phòng tắm, nhìn kỹ lại mình trong gương. Một hành động đã rất lâu rồi, ông chẳng hề có nhu cầu, dù vẫn cạo râu mỗi ngày. Thời gian, những biến cố và bao khốn khó đọng dài trên mỗi nếp nhăn. Lốp đồi mồi bắt đầu tràn lên từ cổ. Sự hủy hoại song hành mỗi ngày tồn tại. Ông đã thực sự già và bước sang biên giới của quán tính cuộc đời.

Lục một gói cà phê từ ba lô, tủ lạnh có đá, ông chế ly cà phê lâu nhất xưa giờ. Bởi xen giữa mỗi hành động là những khoảng dài ngồi lặng. Cảm giác như tự thời mới lớn, hồn bỗng dừng lạc nẻo. Nhưng giờ đây, ông đang ở phía đối diện cái tâm trạng mới lớn ấy, qua cung tròn quy luật thời gian.

Từ ban công lâu ba, ông có thể thu trọn tầm nhìn cái làng chài xa lạ này. Mái quán cô nằm mé phải, dưới mấy ngọn dừa chao chát gió. Hẳn cô chưa dậy, quán giờ này cũng ngủ. Ý tưởng trở lại nơi ấy day dứt trong ông. Một nỗi ê chề, hao hẳng và ngơ ngác. Ông nhớ gương mặt kề sát mặt mình, hàng mày, chiếc mũi, đôi môi. Nhớ đến từng chi tiết nhỏ. Lòng ông có những thoáng khắc dường như thắt nghẹt. Da diết muốn tìm lại cảm giác đêm qua thêm một lần nữa. Nhưng như một tàn lửa chưa kịp thoát khỏi ngực đã tắt ngúm trong cái khoảng tối vô biên ở chiều ngược lại. Bẽ bàng, tuyệt vọng.

Ở lại? Lên đường? Lên đường? Ở lại? Cho dù chọn hướng nào, sự tạm thời, trôi dạt cũng là tất yếu. Một vòng xoay mãi quẩn quanh. Giấc mơ về một ngôi nhà trên đồi cát, có hoa lá cỏ cây, mặt nhìn hướng biển cũng đồng nghĩa một nấm mồ. Chẳng ai đợi ông trong cái ngày mai đó.

Ông lục ba lô, tìm cuốn sổ cùng cây viết. Bài thơ tràn ra cùng dòng lệ trôi dài má ông. Rất hiếm khi ông viết nhanh đến vậy.

Rồi cũng phải về thôi

Về nghe tiếng hoa mưa chiều sau cửa khép

Những ngày dài thật ngắn

Ngồi lặng nhìn hạt nắng vẽ một vòng không

Biển vỗ ngàn năm đâu đó mơ hồ

Về ngồi

Gọi người

Ơi người - người ơi

Phải chăng xôn xao đã là xa mù?

Nửa bàn chân xin người một giọt vui

Giờ loang thành tiếng gọi nửa khuya giật mình nghe trăng lạnh

Buồn ơi là gió

Thùy dương nâng gió mà chi?

Biển vỗ ngàn năm mà chi?

Cồn cát chạy về phía khuya những năm đời hoang lúp xúp

Mơ ngồi lại một mình

Rồi lại mơ cất bước

Còn mấy ngày đâu để yêu nốt nơi này

Giá mà có thể cho nhau?

Ru nhé

Ừ ru đi

Áp má tay mình như tay mẹ

Hơ, gió thùy dương như giọng người

Thôi an vui nốt chút này

Vai loang sương chạm vòm bí ẩn

Rùng mình đắm giọt với hư vô

Hát nhé
Ừ hát đi
Hát cho hòn sỏi giữa ngàn khuya
Hát cho chiếc lá rụng đầu nguồn
Hát mà tự tay mình lau nước mắt
Con để đầu non ơ
Làm sao về chết trong biển mặn
Bất lực thế này ư?

Đi nhé
Ừ thì đi,
Thôi đứng dậy đi
Đi như hạt nắng nẻo tường phía đông
Đi như hạt nắng nẻo tường phía tây
Đi một vòng mà chạm cành đa
Đi một vòng mà va cành đào
Đi cho chẳng phải ngời
Ừ thế

Lại khóc
Khóc một mình nữa rồi sao?
Mai lúp xúp phía cuối đời kia
Tiếng hoa rơi nhập vào trùng sóng
Một vòng không hạt nắng
Còn ai yêu giúp chốn này không?
Đừng khóc nhé
Thôi thế mà lại khóc
Còn ai yêu hơn mình chốn này không?

Đọc bài thơ thêm một lần nữa, nước mắt vẫn trôi dài, ông muốn gửi nó cho cô. Nhưng ngay lập tức, ông biết, với cô thơ ca hoàn toàn xa lạ. Cũng như những bóng người tắt tả dưới kia, những bờ vai phủ muối dưới kia, những mảnh hồn đơn giản dưới kia, có chẳng đang được gửi vào nỗi phấp phồng của bình an trời bể. Một con cá nhỏ trở về, không phải trải qua phong ba bão táp, ấy mới là nhịp đập trong tim của họ. Ngay cả ở thành

phố, đã bao năm rồi, ông chẳng còn xuất hiện trên mặt báo với những bài thơ. Các báo không còn đăng thơ nữa. Chút linh hồn ký thác trên vằn nhịp này giờ đã trở nên phù phiếm với bất kỳ ai.

Không, chẳng có chỗ nào nơi đây dành cho ông cả. Cách tốt nhất, hãy tiếp tục lên đường. Trốn chạy và gạt bỏ. Nếu không tất cả sẽ sa lầy. Có con gái trong cuộc hành trình này, ông không thể tìm đến một lựa chọn nào khác.

Ông bấm máy, gọi cho con.

Con về phòng trọ, mình thu dọn để đi thôi con ạ.

Sao đi bất ngờ vậy ba?

Ừ... mỗi nơi có lẽ mình chỉ nên ở một đêm thôi.

***

Khoảnh khắc ôm cua, nhập lại quốc lộ, ông ngoảnh nhìn con đường cát trắng ngược về hướng biển thêm một lần nữa. Chẳng có gì khác, trên cả hành trình này, ông sẽ lướt qua hàng ngàn, hàng vạn con đường như thế. Nếu một ngày còn muốn quay về, tìm lại, khả năng cô vẫn ở đó, để ngồi cùng ông một đêm biển khuya đầy gió, có thể tin sẽ mãi mãi chẳng còn. Phần cô, có lẽ cũng như ông, một cuộc dạt trôi bất tận. Ông chỉ cắt ngang cô thoáng khắc đêm qua, trên dậm đời dằng dặc. Ông thực sự nhớ cô, nhưng bất lực, chông chênh theo mọi nghĩa. Miệng thì thầm, ông quay nhìn gương chiếu hậu: Vĩnh biệt.

Sáng nay ba làm sao vậy?

Có sao đâu con - Ông giật mình tỉnh thức.

Đêm qua con hơi khó ngủ.

Ông chột dạ.

Tại sao vậy con?

Mấy lần thức giấc, thấy ba chưa về, con cũng hơi sợ.

Ừ, tại ba... cũng buồn, ngòì... một mình nên uống hơi nhiều.

Quán ở đây họ cũng mở khuya vậy sao ba?

Không - Một lần nữa ông chột dạ, nhưng may mắn tìm được ngay câu ứng phó - Ba ngòì ở bờ biển. Mua bia ra đó ngòì.

Có chi đâu, nếu buồn, ba cứ uống. Con cũng quen ngủ một mình rồi. Chẳng qua ở chỗ lạ, cũng thấy ớn ớn.

Ông tìm cách chuyển hướng câu chuyện.

À, từ lần đó, mẹ còn gọi nữa không con?

Đúng như con dự đoán, không hề. Chắc lúc ấy mẹ khủng vậy thôi.

Con đừng nói về mẹ như thế.

Có gì đâu ba, bây giờ ai chẳng khủng. Con có một trăm đứa bạn, cả trăm đứa khủng hết trơn. Mỗi đứa khủng bởi một lý do khác nhau. Đứa gia đình. Đứa yêu đương nhặng nhít. Nhiều đứa khủng rất... mông lung, chẳng hiểu tại sao khủng. Trẻ khủng kiểu trẻ, già khủng kiểu già. Ba không thấy như thế à?

Ông nghe ớn lạnh. Một vệt hồi ức nháng lên. Cái khoảnh khắc hai đứa học trò lao thẳng vào nhau, giữa giờ chơi, ông đứng đầu cầu thang lầu trên, nhìn xuống lầu dưới. Tất cả như cứng lại. Và dãy hành lang đầy máu. Cái mùi tanh, khi đã đập vào tri giác bất kỳ ai, sẽ còn giạt lên trong mỗi cơn mê hoảng đến suốt cả cuộc đời. Và hàng trăm ánh mắt trẻ măng, vừa mới lớn, đã lưu nó vào ký ức, trong buổi sáng kinh hoàng ấy. Bao nhiêu trang văn trù tượng ông truyền đạt, vẽ vời, hoàn toàn vô nghĩa, chỉ sau một tích tắc sự thực hiện hiện. Ông không thể nào lý giải nổi. Hai đứa học trò hôm qua còn là bạn thân, sau nhát dao một đứa ra đi, một đứa vướng vòng lao lý và để lại sự khủng hoảng tinh thần cho hàng trăm kẻ khác. Chẳng lẽ phải lãnh đạm đưa ra một từ duy nhất: Khủng?

Xét riêng con gái, đôi lúc ông thấy nó ngây thơ, đơn giản đến độ nhột nhạt, đôi lúc lại thấy nó già dặn, từng trải, tới mức chai lì. Đã bao ngày gặp lại, ý định hiểu hơn về con nơi ông gần như chẳng đem lại một kết quả nào. Ông đã từng mơ về nó, một giấc mơ đầy chất cổ điển. Cô bé mặc áo dài, những ngón tay trên hàng phím piano, một đêm Giáng sinh, ông cùng vợ ngồi bên ly rượu vang ngắm con... Và giờ nó đó, lênh đênh trên hành trình vô định cùng cha, gói gọn tất cả vào một chữ khủng.

Những cồn cát đầy nắng vẫn trải dài, song sắc xanh đã dần chiếm chỗ. Dải duyên hải bắt đầu được xen bởi những cánh đồng lúa nước, những

ruộng muối, những làng mạc mang nhiều màu sắc thân thuộc hơn đối với ông.

Điện thoại của ông bất ngờ đổ chuông. Một số máy lạ. Ông vừa bấm phím nhận cuộc gọi, đã nghe đầu kia chát chúa.

Mày tới đâu rồi, có lên tao không?

Mấy lần ông “xin lỗi, anh là ai”, giọng nói bên kia vẫn cấp tập. Ông phải thét lên, nhắc lại:

Xin lỗi, anh là ai thế?

Mày quên tao rồi à, thằng chó chết? - Và gã xưng tên.

Ông lục tung trí nhớ. Lờ mờ nhận ra, hình như gã. Người ông gặp cách đây đã rất lâu, trong một hội nghị văn chương. Gã từ cao nguyên xuống, đem theo mấy thùng sách, liên miên ký tặng mọi người.

Tôi nhớ ông rồi.

Mày lái xe đi khắp thế giới phải không, tao vừa điện thoại nghe tụi nó nói.

Ông nói quá, lòng vòng trong nước chút thôi. Nhưng tôi đang chạy dưới này, ven biển, xa ông lắm.

Xa cái chó gì, mày queo trái, vượt đèo lên tao đi. Đã nói là đi khắp nơi, sao lại không lên núi? Lên đây, tao dẫn mày tới đâu cũng được. Tao là vua núi rừng mà.

Vậy à? Nhưng ông để tôi suy nghĩ.

Chẳng suy nghĩ cái chó gì cả. Mày tới đâu rồi?

Ông ước đoán lờ mờ, báo địa danh cho gã.

Chạy thêm gần trăm cây nữa, thấy cái ngã ba rất lớn bên trái. Hỏi tên con đèo rồi cứ hướng tây mà tiến cho tao.

Tôi đi cùng con gái. Ông cúp máy đi, để tôi tham khảo ý kiến nó cái đã. Rồi sẽ gọi ông sau.

Ý cái chó gì, vợ đã sợ, con cũng sợ nốt sao? Hồi đó mày từng hứa sẽ lên tao. Nếu chuyện này không lên, tao có dịp xuống đó sẽ bẻ cái cổ mày ra.

Vậy à. Quả thực tôi cũng chẳng còn nhớ nữa. Bao năm rồi còn gì.

Mày không nhớ tao, nhưng tao vẫn nhớ mày.

Ông buông máy, thần người. Xâu chuỗi những hình ảnh về gã, ông cũng chỉ nhớ thêm được vài chi tiết. Một tên ồn ào, chịu kết giao. Hội nghị năm ấy mới diễn ra nửa ngày, gã đã quen hầu như tất cả. Lãnh vực sáng tác cụ thể của gã, thật khó định vị. Trong những ấn phẩm của gã tặng ông lần ấy, truyện ngắn xen lẫn tùy bút, lâu lâu điểm một bài thơ, cuối cùng là phụ bản mấy ca khúc. Đặc biệt phần bìa, minh họa bên trong cũng là của gã.

- Ba có người bạn vừa mời mình lên cao nguyên chơi. Ý con thế nào?

Tùy ba thôi - Con gái ông gỡ một bên phone tai.

Giờ mình sẽ vượt một cái đèo. Thiệt tình ba chưa lái đường đèo bao giờ, nên cũng thấy hơi run.

Nếu ba muốn lên thì cứ lái chậm thôi.

Ừ, ba cũng muốn trải nghiệm. Đã có cuộc đi này, mình nên đi cho hết cho biết.

Con gái gật gật, không biết theo nhịp nhạc hay theo ý ông.

Mặt trời chiếu xiên trước mắt khi ông tiến vào chân đèo. Một rừng lau trắng mở ra. Thứ lau cao ngất, bản rộng, ngã rạp trong gió. Chiếc xe với những tiện nghi kỹ thuật, an toàn không mấy tân kỳ, khiến ông phải cẩn trọng gò tay lái, song mắt vẫn không thôi bị mê hoặc bởi cảnh vật ven đường. Tất cả đều hoang sơ, lộng lẫy đến choáng ngợp. Qua khỏi đoạn lau trắng, những trảng hoa vàng rực tiếp nối ở cao độ lớn hơn. Sắc hoa hòa trong sắc nắng chiều giữa khoảng giao mùa, khiến ông run rẩy.

Chắc mình phải dừng xe ngắm cảnh chút con ạ.

Con cũng muốn đi vệ sinh. Ba chạy liền mấy tiếng rồi.

Ông tìm một khoảng đất trống gần lề đường, phía trước có mũi đất nhô ra, chạy hút tới mép vực. Rừng chập chùng qua từng lớp không gian nhòa dần, nhòa dần đến vô biên. Chưa khi nào tầm nhìn của ông có thể hút xa từ một độ cao như vậy.

Đèo là đây, núi là đây. Đứng trong không gian này ông mới cảm nhận hết được vẻ mênh mông, kỳ vĩ của thiên nhiên cũng như sự nhỏ bé của con người.

Con gái ông đã đứng sau lưng, rút điện thoại bấm mấy kiểu ảnh.

Tối nay con dám ở lại đây không? Mình sẽ dựng cái lều, ngay chỗ này. Đốt một đồng lửa và ăn tối - Ông phác ra một cảnh tượng đầy chất phim ảnh, cũng là mơ ước từ lâu.

Ở lại đây? - Con bé trợn mắt nhìn ông.

Con... lại sợ ma à?

Sợ người ấy chứ.

Ở đây làm gì có người há con?

Ba hãy tưởng tượng một chiếc xe tải chạy đêm. Một gã tài, một gã lơ. Họ thấy cái lều ở đây và dừng xe... hỏi thăm. Chỉ có ba và con đơn độc. Nếu họ làm gì con, ba chống cự nổi không? Đó là chưa kể, họ siết cổ ba con mình, quăng luôn xuống vực, rồi lái cái xe đi. Như trong báo vẫn nói vậy đó.

Ừ nhỉ - Ông thần người.

Những lời cảnh báo đầy thực tế của con khiến ông hụt hẫng. Thiên nhiên kỳ vĩ, mê hồn, nhưng nổi bất an ở đâu cũng vậy. Nó luôn rình rập, chẳng chịu buông tha để ông bay bổng lấy một ngày. Ông thở dài.

Buồn con nhỉ. Cảnh thì khác, nhưng người vẫn thế.

À, ba nói cái này con mới chợt nhớ. Hồi sáng nay con gặp một vụ... ớn lạnh.

Chuyện gì vậy con?

Khi ba còn ngủ, con dạo lòng vòng ra biển chơi trước khi ăn sáng. Đúng lúc tàu cá về. Họ chuyển cá lên bờ. Có một người đàn ông chân đi cà thọt, ra ngoài đó lượm mót cá. Rồi chẳng hiểu sao, hình như ông ăn trộm một con cá. Thế là họ uýnh ông, ngay mũi, máu không à. Chẳng ai can hết. Ông bụm sống mũi bẽ, với cái áo rách đầy máu lết lên bờ, con nhìn muốn xỉu.

Trời ơi, ba tưởng người dân ở đó hiền lành lắm chứ?

Ai mà biết. Con thấy vậy đó. Ông tàn tật, người ta vẫn uýnh ông.

Chắc ông... ăn trộm nhiều lần rồi?

Mấy cái tàu bự chẳng, cá không. Ông lấy một con, ăn nhằm gì.

Thế con... có đến an ủi ông không?

Chi vậy ba? Con an ủi ông, để người ta nghĩ con cũng như thằng ăn trộm sao. Nhìn thì tội vậy chứ cũng kệ ông thôi. Phiền lắm.

Ông cảm thấy mù mịt. Cảnh vật trước mặt chợt nhuốm một làn khói xám. Chẳng biết thực hay hư. Ông thở dài.

Thôi mình đi tiếp. Từ đây đến chỗ bạn ba cũng còn cả hai trăm cây số. Đường lại đầy đèo dốc, lái hỏng quen. Khéo chạy tới khuya mất. Rồi không biết có kịp để người ta đón mình không.

Trong ánh chiều, những ngôi nhà sàn loi lét vụt qua bên cửa xe. Ông thấy bóng mấy đứa trẻ lao từ nhà ra đường đứng dòm lên, nhập nhoạng và đen đúa. Đặc biệt, ông ấn tượng với những cặp mắt ngược nhìn ấy, dường như chúng long lanh hơn mắt những đứa trẻ bình thường nơi đô thị, nhưng pha trong đó là nét u ám và ngơ ngác lạ kỳ. Họ sống ra sao giữa chốn hoang vắng xa xôi này? Những kiếp dài nối mãi. Song, ông bản thân, cũng chẳng biết mình hạnh phúc hơn hay họ hạnh phúc hơn.

Đường phố đã vào khuya. Ông không nhận thấy sự khác biệt nhiều lắm giữa thành phố cao nguyên này với thành phố nơi ông sống. Nhà cửa, phố xá cùng một sắc đèn rờ rờ. Dò đường một lúc, ông mới lần ra cái khách sạn gã bạn chỉ. Trước đó nửa giờ, gã lí nhí qua máy: Mày thông cảm, giờ này tao không đi được, cứ vào cái khách sạn này, nói tên tao. Mai tao đến kiểm soát.

Mở cửa xe mua một gói thuốc, ông nghe gió thốc từng cơn. Thứ gió kỳ lạ, thổi triền miên, không giống gió của những cơn giông, cũng chẳng phải gió biển. Đây chính là sự khác biệt. Bụi quăng vào mặt ông những đám khô khốc. Không gian se lạnh, khá thú vị.

Khách sạn có vẻ nằm ở khu trung tâm. Ông nói tên gã bạn với cô nhân viên tiếp tân. Cô gái xinh đẹp lắc đầu cười.

Chú thông cảm, có lẽ ông chủ con biết, chứ con không biết chú ấy.

Ông ngỡ ra, bối rối. Giá đừng đề cập gã có lẽ hay hơn. Ông nghe gã dặn nên hỏi cô, chứ thực sự chẳng có chủ đích gì. Chẳng hạn như việc giảm giá phòng, hay ưu tiên một vị trí tốt nào đó.

Hai cha con cùng đói ngấu. Buổi chiều, sau khi lên hết con đèo, ông dừng nơi thị trấn gần đó mua hai ổ bánh mì, định bụng khi tới nơi sẽ ăn bữa chính. Đường lạ, nhiều đèo dốc, khiến kế hoạch dự kiến đổ bể.

Mình đi ăn rồi lên phòng, hay lên phòng rồi đi ăn?

Đi ăn luôn đi ba. - Con gái ông nhăn nhó.

Giờ này còn chỗ nào ăn uống được không cô? - Ông hỏi cô gái tiếp tân.

Nhà hàng tụi con đã nghỉ. Mấy chỗ gần đây, họ cũng đóng cửa hết rồi. Chú nên chạy ra chợ trung tâm, thứ gì cũng có.

Lại phải lết ra xe, gương mặt con gái ông vốn nhăn nhó, lúc này càng nhăn nhó hơn. Điệp khúc của nó luôn là đói. Ông hiểu, nó đang tuổi ăn tuổi lớn, không thể chịu đựng được như ba.

Ông tấp xe vào một dãy quán sáng đèn. Một cặp nam nữ chừng tuổi con ông đi chơi về khuya, co ro quanh cái bàn bên cạnh. Họ cười nói và vắng tục. Cách phục sức, mấy chiếc xe đời mới, hoàn toàn chẳng có gì khác thanh niên thành phố. Thuở xa xưa, ông nhớ, sự khu biệt khá rõ ràng, bởi những cách ngăn về giao thông, hành chính.

Con gái ông bỏ dở gần nửa tô mì, trong khi ông húp cạn.

Sao vậy con, mệt không ăn nổi à?

Dở quá - Ông không biết món ăn dở thật, hay đó là nhận xét quen thuộc của con gái.

Ông gọi tính tiền. Một con số choáng váng. Ông hỏi lại lần thứ hai và biết mình không hề nghe lầm.

Đóng cửa xe, dường như tay ông vẫn chưa hết run.

Tại sao lại có cái giá kinh khủng vậy nhỉ?

Cái xe ba đậu ngay đó, mang bảng số thành phố. Họ nghĩ ba là khách du lịch nên chặt ba đó.

Ba nghĩ việc phân biệt thành phố với tỉnh giờ đâu còn. Ai dè vẫn vậy.

Thì dân thành phố thấy dân tỉnh cũng chặt mà ba. Vụ này khi đi với đám bạn con gặp hoài. Ra biển, lên núi, đâu cũng vậy.

Nếu vậy, với cả hành trình này chắc ba chết.

Sau nguyên một ngày ôm vô lảng qua những cung đường đèo dốc, ông ngủ vùi cho tới khi điện thoại đầu giường réo từng hồi. Tiếp tân báo ông có khách.

Gã ngồi nhả khói mịt mù nơi bộ bàn lớn màu nâu chói, kê giữa tiền sảnh. Thấy ông, gã bật dậy.

Mày già thế này rồi cơ à?

Ông nắm bàn tay lạnh mịn, nhìn lướt gã một lượt. Hầu như chẳng còn dấu tích anh chàng loắt quắt ngày nào. Gã mập ra thấy rõ với lớp mỡ thứ hai đội lên dưới cổ. Nếu gặp gã giữa đường, ông sẽ không thể nào nhận ra.

Hôm qua mày có nói mày là bạn tao không?

Ông liếc lại phía quầy tiếp tân. Cô gái hồi đêm hình như đã đổi ca, thay vào đó một chàng trai trẻ.

Tôi có hỏi, nhưng có lẽ cô ấy là lính gác, nên không biết ông.

Đứa nào láo thế nhỉ? Cái thằng chủ khách sạn này, nó mê thơ tao. Lính gác dưới quyền, biết tao hết cả. Để tao hỏi nó.

Họ là nhân viên, làm sao biết được, ông thông cảm cho họ đi.

Gã chỉ tay vô cái kệ báo để nơi chân cột giữa sảnh.

Sách của tao kia kìa. Mười mấy cuốn ở cả đó. Ảnh tao in bự vậy mà không thấy sao?

Ông liếc lại phía kệ báo. Tầm ảnh gã chiếm trọn bìa một cuốn sách, lấp ló chen giữa mấy tờ tạp chí quần mếp.

Ông in nhiều thế rồi cơ à?

Mười mấy cuốn. Kinh chưa.

Bái phục. Tôi viết hai mấy năm, chưa in nổi một tập.

Mày gửi bản thảo lên tao. Tao in cho mày. Mấy cuốn cũng được. Nhưng phải có bài về địa phương này. Cố gắng, đi chơi mấy hôm về rồi viết.

Ông oách vậy à?

Chứ sao. Tao nắm hết, muốn in cái gì mà chẳng được.

Ông lại gần, cầm lên một ấn phẩm của gã. Cuốn sách nặng chịch. Tất cả các trang ruột đều in loại giấy láng bóng.

Đấy nhé, thơ, văn, nhạc, họa... đủ cả.

Tôi biết tài ông rồi.

Hồi này tao còn dựng cả kịch. Mấy vở diễn trong hội diễn toàn quốc rồi nhé.

Ông càng nói, tôi càng buồn cho mình. Thôi, đi kiếm cái gì ăn sáng, rồi uống cà phê. À, tôi còn đứa con gái, có thể cho nó đi chung không?

Kêu nó xuống đây đi. Nhanh nghe chưa. Ăn ngay tại nhà hàng trong này thôi.

Trong khoảnh khắc, ông thấy gã thần người khi chạm mặt con gái ông.

Con gái mày đây thật à? Đẹp như hoa hậu thế này à?

Ừ, lẽ vậy đó, hồi gặp ông hình như tôi mới lập gia đình - Ông ngập ngừng, tránh không đề cập thêm. Gã cũng chẳng hỏi.

Cháu mà ngồi mẩu cho chú vẽ tranh thì hết xảy.

Ông liếc nhanh, thấy con gái cất miệng chào lí nhí, trong khi nét mặt sầm xuống. Lúc gã gọi cô phục vụ, hỏi về mấy món cho bữa sáng, ông tranh thủ thì thầm với con:

Chú này hơi ồn ào một chút, nhưng không có gì đâu. Bạn ba, nên con đừng tỏ thái độ nặng nề nhé.

Con gái ông thở dài thay cho câu trả lời.

Gã vừa ăn vừa thuyết trình về mảnh đất nơi họ sẽ thăm thú trong một đôi ngày tới theo dự định. Trong khi ông còn đang đánh vật với tô bún đầy ắp, gã đã xong bữa, lấy tăm xỉa răng và gọi cô phục vụ bàn tính tiền.

Cháu ghi hết cho chú nhé. Rồi chú sẽ tính với sếp cháu.

Cô phục vụ bàn ngăn người.

Tụi cháu phải kết toán theo từng ca. Mong chú thông cảm.

Sao lại thế, chú ăn ở đây bao nhiêu lần. Có lần nào phải tính tiền đâu?

Thấy rõ sự bối rối của cô phục vụ bàn, ông vội đưa tay đón tờ phiếu.

Ông để tôi trả. Khởi phiên cô ấy.

Cô phục vụ bàn cầm tiền đi khỏi, gã vẫn không thôi cảm râm.

***

Cung đường hôm ấy thực sự thử thách tay lái của ông cũng như độ lì của chiếc xe. Theo gợi ý của gã, ông chọn một địa điểm xa nhất có thể đến về phía tây. Qua khỏi trung tâm thành phố vài chục cây, mặt nhựa bắt đầu bị bầm nát, bốn bánh xe nảy lên như ngựa chạy. Con gái ông cắn chặt răng, ghì mép ghế ở băng sau, cặp phone chưa một phút rời khỏi tai, kể từ lúc trong xe xuất hiện người thứ ba.

Gã không ngừng nói, kể cả khi hai hàm đập vào nhau cầm cập, những lúc xe lao xuống ổ gà. Chưa ngày nào trong đời ông phải nghe thơ nhiều đến thế. Gã có một khả năng kỳ lạ, đó là thuộc tất cả những sáng tác của mình, thơ cũng như truyện ngắn và cả tùy bút.

Ông lơ mơ trôi vào trạng thái của những buổi họp từ hồi còn làm việc. Mắt nhìn đường, tai đón những âm thanh mất còn chẳng rõ. Mỗi khi phải

bám đuôi một chiếc xe tải, ông căng hết toàn thân. Đám bụi đỏ mịt mù, xóa sạch mọi thứ trong tầm quan sát.

Quá trưa mới tới được huyện lỵ gần nhất. Một ngã ba hiu quạnh giữa núi rừng, với vài ba căn nhà đỏ ngầu một màu bụi, nằm như bị lãng quên đã tự ngàn đời.

Tao nhớ ở đây có một em chủ quán hay lắm. Có thằng chồng chân què, vì bị gỗ đè. Nó cứ phơ phớ. Ngày xưa chúng nó làm nghề thồ hàng, bán cho mấy buôn làng trong này. Sau chuyển sang thu mua lâm sản, gỗ lạt, tậu được căn nhà ngay mặt lộ. Giờ chẳng biết có còn ở đây không?

Tôi chỉ muốn kiếm cái gì bỏ bụng thôi. Ông vào hỏi coi có không?

Gã đập cửa xe, vạch quần, tiểu tiện ngay mép lộ. Con gái ông vội ngoảnh phắt đầu, khi ánh nhìn suýt va phải cảnh tượng ấy.

Chú này kỳ cục thiệt. Nhưng thôi, con đừng chấp - Ông tỏ ý áy náy.

Ba có thấy ông nghển người, dòm con qua kiếng hậu hoài không?

Thôi, kệ chú ấy. Nghệ sĩ mà. Chú ấy thấy con dễ thương nên nhìn một chút cũng chẳng sao.

Đêm nay, ba làm ơn cách ly con cho thiệt xa cái người này đó.

Được rồi, để ba lo.

Gã quay lại sau khi đảo một vòng.

Vợ chồng chúng nó dọn khỏi đây lâu rồi. Cái quán mới chỉ có mỗi mì gói thôi. Mà có mua cái gì đem theo không?

Tất nhiên, tôi luôn phải dự phòng đồ hộp trong xe rồi.

Thế thì đem cả vào trong đó, nhờ chúng nó chế nước sôi.

Bữa trưa xì xụp dưới mái lá. Thi thoảng một chuyến xe tải lớn lắc lư lao qua, tung vào tận miệng thực khách những đám bụi lạo xạo. Ông thực sự lo lắng cho con gái. Nhưng khi liếc sang, thấy vẻ mặt lầm lì, danh lạnh của nó, ông an tâm phần nào. Biểu hiện ấy, dù gì cũng vẫn hơn, nếu con bé tỏ ý muốn bỏ ngang chuyến đi vào cái chốn hẻo lánh, quá xa lạ với nó này.

Cung đường buổi chiều càng thêm khủng khiếp. Những đoạn suối không cầu liên tục cắt ngang mặt lộ. Hai vệt rãnh sâu hoắm, được tạo thành từ những chuyến xe quá tải vào mùa mưa, mặc định tay lái ông phải bám theo đó. Ông lo nhất xe bị đụng gằm, mắc cạn.

Ông để gã đọc thoải hoàn toàn. Gã cũng chẳng thắc mắc gì về điều đó. Nhu cầu duy nhất của gã là được đọc. Có lẽ chẳng mấy khi gã gặp được một thánh giả có thể im lặng nghe suốt như ông.

Đơn vị hành chính cuối cùng hiện ra khi trời đã ngả chiều. Bàn tay gác trên vô lăng của ông run bần bật bởi mệt và đói. Cho đến lúc này, ông vẫn chưa hiểu tại sao gã tư vấn cho ông vào đến cái nơi thăm thăm như vậy. Mẫu người như gã, hẳn chẳng thích phiêu lưu.

Gã đưa tay chỉ về phía xa.

Cái làng này trước kia nằm dưới lũng. Sau người ta đắp đập, lùa cả lên đây. Xây cho nhà mới, nhưng dân tình ngó bộ không quen.

Ông nhìn hút cả khu dân cư dưới sắc chiều bợt bạt. Nhà cửa tuy xây gạch, nhưng đã xuống cấp từ lâu. Tường vách lở lói. Mái tôn rỉ nát, vá vúi.

Những đứa trẻ ùa ra khi thấy chiếc xe xuất hiện nơi trung tâm hành chính của làng.

Mày chờ đây, tao vào liên hệ chỗ ăn ở. Cán bộ về, chúng nó phải tiếp hoành tráng. Đêm nay chắc chắn có thịt rừng cho anh em mình nhậu.

Tòa nhà trụ sở đã đóng cửa. Ông thấy gã đi vòng sang khoảng sân bên cạnh. Có vẻ như một cái lớp học, với những dãy bàn xiêu vẹo lắp ló phía trong.

Bóng một phụ nữ bước ra. Hai người chào nhau. Gã đập đập lên cánh tay cô. Trong khi cô có vẻ lúng túng.

Nói thêm vài câu gì đó cùng cô, gã quay lại.

Mày thấy con bé vừa rồi không?

Cô giáo hả?

Sao biết?

Thì cái gian bên cạnh ngó bộ giống trường học.

Đúng rồi, gọi trường chứ ở đây chỉ có dăm bảy đứa học trò, ở tình trạng xóa mù. Học trò học tới đâu, nó dạy tới đó. Hai cái phòng, một phòng là lớp, một phòng nó ở. Con bé này hay lắm, cứ núng na núng nính. Tao biết nó từ lần công tác trước.

Thế không có người của chính quyền à?

Có, nó đang đi gọi đấy. Ở đây gộp chung một chức, vừa là trưởng làng, vừa là người đứng đầu đơn vị hành chính. Lão này sợ tao lắm. Cán bộ về mà. Chỉ biết là cán bộ thôi, chứ chẳng phân biệt được thăng nào với thăng nào. Cứ xe hơi xuống, thét vài câu là tươm tướp chạy.

Trời bắt đầu lạnh, những cơn gió về chiều hút qua hẻm núi, vuốt trên da mặt, tê tê. Hút hết điếu thuốc kèm một lon nước, ông thấy đỡ run. Con gái tranh thủ khoảng thời gian không bị nhồi lắ, nằm thêm thiếp nơi băng sau.

Mày có thể dẹp gọn mấy thứ đồ ở băng sau không?

Chi vậy ông?

Khi về, tao gửi mấy cái bao.

Ông hoảng.

Sao ông không báo trước?

Tao sợ nói trước mày ngại. Rước mày vào đây, để mày thấy cái thâm sơn cùng cốc nó như thế nào. Riêng tao cũng phải tranh thủ chút ít. - Gã tỏ vẻ bí mật - Trong này có nhiều thứ hay lắm. Ở ngoài tỉnh không có được.

Hóa ra vậy. Ông rơi vào tình thế đã rồi.

Thôi để tôi sắp xếp, miễn sao không phải đồ quốc cấm, để cơ quan chức năng họ hốt cả người lẫn xe.

Mày lo gì. Coi như tao đi công tác. Mấy thứ này chính quyền sở tại họ tặng. Tao đã đi nhiều lần, mày cứ yên tâm. À, con bé quay lại kia rồi.

Ở khoảng cách gần, ông nhìn rõ hơn. Cô gái khoảng gần ba mươi. Người thấp mập, với hai gò má đầy đặn, ửng hồng rất lạ. Cô chào gã và ông, hỗn hển.

Trưởng làng bệnh rồi anh ơi. Ông lên cơn sốt rét, nằm bẹp hai bữa nay. Thường ông cũng ít khi có mặt ở trụ sở, nên em không biết.

Thôi chết rồi. Vậy giờ ăn uống ở đâu?

Em đã báo. Giờ vợ ông đang chuẩn bị cơm nước. Anh với... chú đừng lo.

Chú gì, bạn tôi đấy. Cùng là cán bộ đương chức với nhau, gọi bằng anh cả đi.

Ông cảm thấy ái ngại.

Tôi còn đem theo đồ ăn. Thôi mình đừng làm phiền họ.
Mày để tao lo. - Gã gạt ngang - Thế tối nay chúng tôi ngủ ở đâu?
Chắc anh phải vào trụ sở, ghép mấy cái bàn lại, nằm đỡ vậy. Ở trong này không có nhà khách.

Lần trước tôi vào, họ đón tiếp hoành tráng lắm cơ mà?
Đấy là anh đi công tác theo đoàn, được báo trước, họ phải chuẩn bị suốt mấy tuần liền.

Gã tỏ ra đầy ngán ngấm, trong khi ông gắng xua tay.
Không sao cả. Như vậy mới là đi thực tế chứ.
Trong khi chờ trưởng làng, hai anh vào phòng em uống miếng nước.
Gã lững thững bước vào phòng cô. Ông đành theo.
Chiếc giường đơn. Vách dán đầy hình ảnh những ca sĩ thời thượng.
Bếp trở từ vách sau, khói bốc lên mù mịt.

Thôi chết, này anh bảo em đi gấp. Chắc nước nó trào rồi.
Ông quan sát tiếp căn phòng. Không khỏi chạnh lòng.
Cô gái bưng từ bếp lên hai ly trà xanh nóng hổi.
Hai anh ngồi chơi một lúc. Chừng nào họ chuẩn bị xong, mình xuống.
Vẫn sống một mình thế này à? Lấy chồng chưa em?
Quanh năm em ở trong này, có quen được ai mà nói chuyện chồng con.

Thấy gã chạm vấn đề tế nhị, ông uống vội miếng trà, cất mình dậy.
Tôi đi lòng vòng ngắm cảnh tí xíu.
Gã không cản.

Đường làng lác đác bóng vài đứa trẻ. Chúng chơi một trò gì đấy, ông không hình dung ra. Tất cả đều quần đùi, áo thun cộc tay, trong khi ông đã phải khoác lên người chiếc áo lạnh khá dày.

Con gái vẫn nằm thêm thiếp trong xe, chẳng biết ngủ hay thức. Ông hút liền mấy điếu thuốc. Thực sự đói đến bải hoải.

Đêm xuống hẳn. Trong thôn le lói vài ánh đèn dầu. Bốn người khắp khênh trên con đường dẫn vào nhà trưởng làng. May ông đem theo đèn pin. Con gái ông co ro vì lạnh. Cô giáo tắt tả phía trước dẫn đường.

Căn nhà thông thoáng. Trên cái bàn kê chính giữa gian ngoài thoi thóp một ngọn đèn dầu, cùng mấy bộ chén đĩa để sẵn.

Một cái bóng ráng trôi dạt từ chiếc giường gần đó. Gọi là giường, nhưng chỉ có bốn cây gỗ chôn thẳng xuống nền, phía trên kê mấy miếng ván.

Cán bộ về đấy ạ?

Ông bệnh à? - Tiếng gã rồn rảng.

Năm hai bữa rồi. Lạnh trong người lắm.

Vợ trưởng làng từ sau bếp lật đật bước lên, trên tay một cái nồi nghi ngút khói.

Ông liếc quanh căn nhà, ánh sáng không đủ soi rõ mọi vật thể, song cũng chẳng có gì để gọi là những vật thể ở xung quanh. Vách dán kín bởi những tấm lịch mới cũ không đồng đều. Nền nhà nhấp nhô gò ụ, chắc trước kia cũng từng láng xi măng, nay đã bộp lên.

Gã ngồi ngay vào bàn.

Hôm nay trưởng làng đãi món gì đây?

Thịt gà thôi, nhà nuôi đó mà. Cháo nữa. Chẳng còn gì đâu. - Vợ trưởng làng cười ha hả, mép còn bệt một miếng thuốc sâu kèn.

Thế có rượu không?

Có chứ. Nhưng không phải rượu cần đâu.

Cô giáo vội vã xin phép rút lui. Ông thấy rõ trong ánh mắt cô vẻ ái ngại. Con gái níu tay ông.

Hay ba cho con về trước với cô?

Con không ăn tối sao?

Con gái ông thì thăm:

Con thấy rồi, nhà họ chẳng có gì cả. Ba ngó nồi cháo coi. Con ra xe, kiếm cái gì ăn đỡ, rồi ở chơi với cô giáo.

Ông giao chiếc đèn pin duy nhất cho hai người.

Bữa tối không hề thịnh soạn như hình dung, khiến gã lâu lâu lại có vẻ muốn phân trần cùng ông. Ông bưng chén cháo, không sao nuốt nổi khi thấy ánh mắt đăm trề từ sau nhà đứng ngó lên, dù vợ trưởng làng đã mấy lần xua đuổi.

Trưởng làng ráng ngồi đối diện hai người trong bộ dạng xiêu vẹo.

Ông uống thuốc gì chưa?

Không có thuốc. Nằm vài bữa khỏi thôi.

Vậy thì làm vài ly cho nó ấm người lên.

Cái bụng nó không chịu nổi đâu. Hai cán bộ cứ uống đi.

Tối ông đưa chìa khóa, chúng tôi ra trụ sở ngủ nhé.

Hai cán bộ thông cảm. Không có mền mùng gì hết.

Bác không lo, tôi có đem theo trên xe - Ông trấn an trưởng làng.

Nhưng ông phải cho chúng tôi hai chai rượu, đem ra đó uống cho đỡ lạnh.

Ừ, rượu cũng có. Nhưng chắc một chai thôi, không có hai chai đâu.

Một chai cũng được. Sao trưởng làng nghèo thế?

Không nghèo đâu cán bộ, vui lắm mà.

Ăn hết một chén cháo, ông xin dừng. Gã vẫn nhoay nhoáy với số thịt gà còn lại trên đĩa. Từu lượng gã cũng thuộc loại có hạng. Chai rượu đã vơi gần phân nửa.

Trước khi rút lui, ông thấy gã vòng ra sau bếp, dặn dò điều gì đó với vợ trưởng làng. Ông hiểu, gã nói về mấy cái bao, đã hỏi ông khi chiều.

Gã cầm chai rượu, tiếp tục đọc thơ trên đoạn đường nhập nhòm. May sao, trăng hạ tuần đã lên chênh chếch mé rừng, đủ để hai người không lao vào bụi rậm ven đường.

Ông thấy đèn sáng trong xe. Con gái đang ngồi bấm điện thoại. Ông gõ kính.

Con không ở trong nhà với cô giáo à?

Nhà cô có mỗi cái giường bé xíu. Hồi này con thấy cô ngáp hoài. Dân ở đây họ ngủ sớm lắm. Nên con ra xe ngồi để cô ngủ. Đêm nay con sẽ ở đây. Ba vô trông với ông đi.

Sự sắp xếp của con gái khá hợp lý, song ông vẫn phần nào băn khoăn, áy náy.

Con ở ngoài xe một mình có sợ không?

Vô tới đây rồi chắc không sao. Mà xe cũng đậu sát phòng ba. Có gì con sẽ kêu.

Dù lạnh, con cũng hé cửa xe tí xíu, coi chừng ngạt.

Không nước non, tắm rửa. Vật thấp sáng duy nhất là chiếc đèn pin của ông. Hai cái bàn làm việc kê sát vào nhau làm giường. Gối thì dễ, song chỉ có một tấm mền duy nhất. Ông ngán ngẩm khi nghĩ tới cảnh phải co kéo tấm mền với gã đêm nay, nên mặc sẵn đồ ấm.

Mày còn lon đồ hộp nào không, lấy vô đây uống tiếp? Tổ mẹ chúng nó.

Cũng còn. Nhưng tôi không uống tiếp được nữa đâu.

Mày không uống, tao uống.

Gã khà trực tiếp từ chai, qua vài hộp bắt đầu chuyển từ đọc thơ sang hát thơ.

Nhạc tao đó. Đài phát thanh trên này phát suốt.

Ông đàn khá không?

Đàn chó gì, tao cứ hát thế, mấy thằng lính nó ký âm. Thế mà mấy chục bài. Chẳng thằng nhạc sĩ nào bằng. Nhưng dù biết vẽ, biết nhạc, tao vẫn thấy thơ là nhất. Thi ca nó vừa là tâm hồn, vừa là tư tưởng, vừa là văn, vừa là nhạc, vừa là tranh...

Vần vô lãng suốt ngày, mình mấy ông đã ê ẩm.

Ông cứ hát, nhưng xin phép cho tôi nằm xuống được không? Tôi rữ người ra rồi.

Mày nằm rồi lại ngáy khìn khịt ra chứ gì. Tao ghét nhất mấy thằng nghe thơ, nghe nhạc mà lại ngủ gật.

Tôi sẽ cố gắng không ngủ. Nhưng phần ông, cũng nên ngủ đi.

Mày lằm, uống hết chai này. Tao sẽ sang phòng nó.

Cái gì? - Ông nghiêng người ngồi dậy, như thể vừa nghe lằm.

Mày không biết rồi. Em nó ở trong này, hoang vu một mình. Thèm đàn ông bỏ mẹ. Mà ngủ với mấy thằng trai làng đâu có được. Cô giáo, mang tiếng chết. Đêm nay tao sẽ qua đọc thơ. Đảm bảo vài bài là thịch được.

Ông quen người ta lâu chưa mà làm vậy?

Lần trước tao đã nhắm nó rồi. Nhưng đi cả đoàn, đông quá, chưa ngó ngoáy gì được. Mày cứ chờ đó, lát tao làm cho mày coi.

Tôi nghĩ ông nên kèm chế một chút. Người ta thân gái trong này một mình, lỡ có việc gì.

Tao không làm liên lụy đến mày đâu mà lo. Bản thân cái chức của tao, tao cũng phải giữ chứ. Tao đảm bảo với mày, tao không hiếp nó. Nó sẽ mê tao, chiều tao, vậy thôi. Mày có mệt thì ngủ đi, đừng lăm chuyện.

Ông đơ người nằm xuống. Tự nhiên ký ức đêm biển ùa về. Có một điểm gì đó rất giống nhau.

Gã bất ngờ trườn khỏi mép bàn.

Tự nhiên nhắc chuyện, tao hứng quá. Mày ngủ đi nha.

Ông... đi thiệt sao?

Tao giỡn mày à. Tao đã thịch cả trăm em rồi, nói cho mày biết. Không có đàn bà, sao có hứng làm thơ?

Gã đi thật, không thềm đóng hai cánh cửa phòng, khiến gió đập, phát ra một tiếng động lớn. Ông đành ngồi dậy. Ngoài xe, đèn đã tắt. Ông sợ con gái chưa ngủ, nhìn ra ngoài và thấy, tuy bóng gã đã biến mất. Ông lại gần xe, ghé mắt qua khoảng hở nơi kính hông. Thấy con gái nằm yên, ông thở phào.

Trăng lên cao, mảnh bán nguyệt hạ tuần, lạnh và cô độc. Ông bệt bên thềm cửa, mỗi một liều thuốc, căng tai chờ phản ứng từ phòng cô giáo. Không một dấu hiệu khác lạ nào. Hút hết liều thuốc thứ nhất, ông mỗi tiếp liều thứ hai. Căn phòng vẫn chìm trong sắc tối. Ông thực sự không hiểu trong ấy chuyện gì đang diễn ra.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8